

PHONG-HOA'

16
trang.

TUẦN BAO RA NGÀY THỨ SÁU

TOA SOẠN N° 25 BOULEVARD GARNET - PARIS
TRUNG TÂM 1 BOULEVARD GARNET - HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN TƯỜNG - T

DIRECTEUR

GIÁ PÁO ĐÔNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC

1 năm 3p-0 5p-0

6 tháng 1, 60 2, 60

3 tháng 0, 90 1, 40

ADMINISTRATEUR GÉRANT

PHAM-HUU-NINH

7

VĂN-ĐỀ PHỤ-NỮ

Muốn giải quyết vấn đề phụ-nữ là thường do một ý kiến sai lầm bà cung như đàn ông, không hơn không kém, như nhau thì quyền phải như nhau nếu không thì đàn bà bị đàn ông áp chế.

Đã bị áp chế, phụ-nữ phải mưu lấy giải phóng, thành thử nom nữ phản ra hai phái găng nhau, sinh ra lầm chyện nực cười vô lý và vô ích.

Sự thật & trước mắt ta: đàn bà có giống đàn ông ở chỗ nào đâu!

Không hơn, không kém, nhưng mà thực có khác nhau, như thế mà đem so thi không thể lượng được giá trị đối bén

không bình đẳng mà chỉ là tương đương mà thôi. Nghĩa là trai và gái cũng đều có quyền lợi và trách vụ riêng cả. Không những riêng mà phải hợp lại mới đủ, hai bên đều phải cần đến nhau, ông không có bà, bà không có ông, cũng không làm nên được công chuyện gì rào! (không kề các nhà sá).

Phải cho có đủ cặp, hay giờ bà đắp lân cho nhau, người ta mới sống nổi trong xã hội và theo thiên tính được.

Đàn ông sức vóc mạnh mẽ, khỏe bắc nở rang, có thể theo đuổi việc khó nhọc lâu dài được, vay chúc trách là phải ra phần đầu ở ngoài, chống chọi với mọi nỗi khổ khăn nỗi ô khay với sự sống. Còn đàn bà thì chân yếu tay mềm, trí khôn đều có khi linh lợi hơn đàn ông, nhưng thường kẽm hổn, giọng quâ

sug-luận, tâm địa không bền vững bằng đàn ông nhưng vẫn đơn hậu hơn, già chi dỗ lại thêm có nhan sắc để siêu người vày cái chức trách có nhiên của đàn bà là ở trong linh-ái, linh-ái nó tạo nên gia-dinh.

Bối với bọn tu-mi, linh-ái thường chỉ là cái hoa thơm trên đường đời, không thể lấy một chữ linh-ái thời làm cùu cánh được, nhưng đối với đàn bà thì linh-ái chính là mục đích, là phương châm, là cùu cánh suốt cả một đời vậy. Cho nên đàn bà đầu có người vợt ra ngoài lề thói, lập nên sự nghiệp phi thường, hoặc ra cảng dáng lấy công việc bọn tu-mi thường làm, nhưng đại để, đàn bà ở trong khuê khôn vẫn là đặc vị ráo để làm thấy hạnh phúc hơn cả.

Khăn gấm, mày râu dã liên lạc mặt

thiết với nhau như thế thì phụ-nữ giải phóng cũng không giải phóng, cái đó không phải riêng phụ-nữ giải quyết mà được. Giải quyết một phần đó là do ở bọn nam-nhi, tức là các ông chồng vậy.

Mà muốn giải quyết vấn đề được trọn hơn hết, người chồng tất phải hết lòng công bình, phải trọng nhân cách vợ, phải ở hổn đạo chồng, nghĩa là đối với vợ vừa là một người bạn, vừa là một người che chở cho lại vừa là một người linh nhán

Nhưng đối với hạng người khôn khéo ấy, làm qì có vần để phụ-nữ giải phóng.

TÂN-VIỆT

Bài «Bạn mới đổi với sự thờ phụng tổ tiên » đã hẹn đăng thi này vì một lẽ riêng phải tạm hoãn.

PHONG HOA'

Hôn búi.. ..mơ tiên

nhà E khai Hưng

Tribute à Dong-Son

Ánh sáng trong vắt của vùng thái dương thung chèo, chiếu qua rặng lùm um tùm. Mấy cây chầu chung quanh vườn sân sơ sác cành khô. Luồng gió thoảng qua, lá vàng rơi lác đác...

Lan ngồi sưởi dưới ánh nắng, thi thoảng đọc kinh, thỉnh thoảng lại đặt quyền sách xuống, ngơ ngác nhìn.. Tiếng là rung trên vườn sân như có mảnh lực gi khiến Lan ôn lại những mẩu đời ký vãng... Lan nhâm nốt trong tri lại tưởng tượng ra cái cảnh lá rụng khi đi chùa Long-Vân.. cái cảnh bên bờ suối mây gốc thông già gió chieu hia hắt... là thông khô... theo giọng suối trôi đi..

Lá rung!

Từ đó đến nay đã qua sáu tháng. Lan trải bao sự buồn, nhớ, mường lo...

Trong khoảng mười hôm đầu Lan ủ rũ ưu sầu. Rồi dần dần ngày đêm vui, vui đạo Phật, lòng cũng nguôi nguôi.

Tuy khi đêm khuya thức giấc, khi chiều tà gió thổi, khi trăng mọc đầu non, hình ảnh người bạn cũng còn phảng phất trong tâm trí, nhưng đạo từ bi vẫn thẳng nỗi được ái-tinh. Chỉ ít lâu là ảnh ai đã mờ hẳn trong tri nhớ. Rồi sự buồn, nhớ đổi ra mừng vui. Trong lòng Lan hồn hở rằng đã qua được một bước khó khăn trên con đường tu hành.

Lá rung!..

Tiếng lá tách trên bờ rào khô bỗng gọi tới chuyện cũ đã hẫu quên. Lan rãnh mà lo.. lo nỗi ngày kia sự bí mật của mình sẽ bị phá. Biết đâu rong khi vui anh em chàng chẳng huật lại câu truyện gập gò... Nếu chàng quên... nhưng nào chàng có

quên được. Đã mỗi lần chàng đi xe đạp đến gần chùa, ngồi nghỉ ở quán một lúc rồi lại quay xe trở về Bắc. Tuy Lan cho là Vân trưởng nhảm, nhưng tâm trí Lan vẫn thi thầm với Lan rằng đó là chuyện thực.., mà Lan cũng muốn đó là chuyện thực.

Mặt trời đã xế về tây. Luồng gió lạnh thổi, Lan rùng mình ngoác nhìn quanh, như sợ có người đứng nghe trộm được những ý bất chính

của mình... Lan cố không tư tưởng nữa, muốn theo gương sư cù ngồi tĩnh tọa để tìm chân lý...

Bóng có tiếng sột sạt ở sau lưng, Lan giật mình quay lại, Ngọc đương rón rén đi tới. Lan mừng quỳnh, thở dài kêu rú lên:

— Ông Ngọc!

Ngọc mỉm cười không trả lời... Lan sực tỉnh, bén lěn, trách bạn:

— Ông đã hứa với tôi rằng ông

quay lại, ông còn lên?

— Ông mỉm cười, trả lời:

— Tôi vẫn cố quên nhưng nào có quên được!

Đời Ngọc buồn rầu, kẽ kẽ:

— Nếu chủ thầu nỗi đau đớn khổ sở của tôi, thì chủ cũng sẵn lòng tha thứ cho tôi.

Lan nghiêm sắc mặt:

— Tôi đâu dám...

Rồi nỉ lảng:

với lời hứa, đổi với lời thề, tôi rất có lỗi, mà nhất là đổi với sự tu hành của chú, tôi rất là người có lỗi. Nhưng chắc Phật là cũng thấu lòng chán-thành, rõ nỗi đau đớn của tôi mà xá tội cho tôi.

Lan con mắt lờ đờ nhìn về phía xa:

— Nhưng giờ gần tối rồi, ông về bằng gì?

— Tôi về bằng xe đạp,,, xe tôi là tựa ở ngoài hàng rào kia kia.

— Nhưng từ đây về Bắc cũng đã xa rồi, lại còn từ Bắc về đến Hanoi, ông đạp sao nỗi?

— Cũng phải nỗi. Lần này là lần thứ ba rồi, hai lần trước tôi cũng đã lên nhưng lại về ngay, sợ không dám vào thăm chú.

Lan lanh lùng đáp:

— Già lần này ông cũng về ngay thì phải.

Ngọc không đề ý đến câu trả lời của Lan, lại gần đứng tựa vào cây chậu, ngay chỗ Lan ngồi, nhìn Lan, không nói chi hết...

Lá rung!..

Lan giật mình bảo bạn:

— Nhỡ cu biết!..

— Cu biết thì ta thù tôi với cu là đúng chứ gì!

Lan cười nhặt nói:

— Tôi vẫn tưởng ông là bậc quân tử, đáng kính, đáng tôn. Ai ngờ thầm thoát mồi sấu thẳng giời, ông đã quên lời thề rồi!

Ngọc nghiêm nét mặt trả lời:

— Chỉ vì tôi không quên được lời thề, nên mới khéo đến thế này. Bản tính của con người là quên. Mà muốn đi tới hạnh phúc lại cần phải quên... Nếu tôi quên được hết,

Bản hiệu mới về rất nhiều hàng mua rết:
HÀNG TÀU: cầm nhung Thượng-hải, gấm, vóc, nhien đủ các mèo.
HÀNG TÂY: nhung, satin lam hoa gấm, satin len nhien tay chon và thêu, và đủ các mặt hàng khác nha.
bản hiệu lại có nhiều các kiểu, ô cao (parapluies), Cannes đe c.c ngồi dùng rất hợp thời trang.

QUÀNG-MỸ
Hiệu con rồng vàng

Mỗi cổ dù cáo thứ giày tây đóng sẵn kiều tân thời giá rất tốt, giá từ 5p00 trở lên đủ các số chẵn từ 36 đến 42.

VĂN-TOÀN 95 Rue de la Soie Hanoi
(Phố hàng đao)

quên lời thề, quên cái đêm trống rộn trên đồi, quên lời ăn tiếng nói của chúa, quên sự gấp gõ cửa đồi ta, quên chúa quên hết thi đấu đến nỗi.. nhưng trái lại.. tôi nhớ, tôi tưởng tượng như mọi sự kia mới xảy ra hôm qua... nào phải chẳng tôi sống trong cảnh mộng?

Lan ngồi nghe, cặp môi hơi hé mím cười, đôi con mắt lấp ló như dương thùy thuỷ trong giấc mộng...

Ngọc nói, lời nói rầu rầu se se như người vú du em.

Mặt trời đã gần lặn sau đồi, mặt trời lạnh lẽo mùa đông. Gió chiều thoảng qua...

Lị rụng...

Lan mở bừng mắt, thở dài;

— Không, không bao giờ thế.

Ngọc vẫn như người mẹ man, nói luôn:

— Phải, nào phải chẳng tôi sống trong cảnh mộng! sầu tháng tết ở xa chúa, tôi coi như sầu năm.

Lan nói:

— Ông điện mắt rồi, ông tha lỗi cho tôi, nhưng thực ông điện mắt rồi, ông nên cười xe đạp trả về ngày không cụ biết thì sự bí mật đến tiết lộ mất... vì ông điện mắt rồi.

Ngọc cười gần:

— Tôi xin về ngay bây giờ, nhưng tôi xin thú thực với chúa rằng không bao giờ tri tôi lai sing suốt như bây giờ, những lời tôi nói với chúa, tôi nguyên có phật tử chứng minh, thật ở tận tâm can mà ra. Tôi vẫn biết lòng chân thành của tôi không thể cảm được linh hồn chúa, nên nay tôi chỉ lên từ biệt chúa lần cuối cùng mà thôi, từ nay kẻ bắc người nam, xin không gặp mặt nhau nữa...

Lan hai tay bưng mặt, nước mắt giàn rữa trát cả vạt áo, Lan cố giữ tâm hồn tĩnh lặng, nhưng chỉ giữ được đến thế.

Ngọc vội cùi xuống dỗ tay Lan, kêu van:

— Ngọc xin lỗi Lan..., dãy Lan nghĩ mà xem, Lan có thể không yêu được Ngọc đâu..., cặp linh hồn ta như một diệu âm nhạc, không cảm động nhau sao được?

Dưới chân đồi, mấy đứa trẻ mục đồng cưỡi trâu về chuồng, cười đùa vui vẻ, trên cây chầu dàn chim sẻ đuôi nhau tiếng kêu nhanh nhẹp...

Lị rụng...

Lan đứng phắt dậy, se se ban ra:

— Không !.. không bao giờ thế được!

Ngọc là: đầu, thở dài :

— Tôi thương hại chúa quá! Tôi cũng đáng thương, nhưng chúa còn đang thương gấp trăm, gấp nghìn lần! Linh hồn chúa bị ái-tình và lòn-giáo, hai bên lối kéo... mà là y trời, lày Phật, hai cái mảnh lực ấy lại tương đương, nên tâm trí chúa càng bị thất chất vào hai trong...

Lan lùi lại một bước :

— Thôi, ông đừng nói nữa, mỗi lời nói của ông như đốt nau sé ruột gan

bỏ chùa đi trốn...

Lan sờ Ngoc hiều lầm, nói tiếp theo lùn :

— Bỏ chùa đi trốn, đến tu ở một chùa khác, một chùa trên Thượng-du.

Ngọc có vẻ sợ hãi, vội gạt đi :

— Không, nên ! nếu Lan đi thì

Ngọc sẽ chết khô, chết héo, mất...

Ngọc chẳng dám mơ màng chi chi,

chỉ ao ước thỉnh thoảng được lên

chùa nhìn thấy mặt Lan là đủ rồi.

Và xin Lan cứ ở lại đây tu hành,

rồi ngày Ngọc được nghỉ học, lại cho

phèn. Ngọc phóng xe đạp lên chùa

thì...

Lan có ứng như thế

khô...

— Lị rụng :

— Tôi được mãi như thế !...

— Tôi xin lỗi với Lan rằng tôi giữ

được mãi như thế... Tôi xin viện

Phật-tử tôi lỗi với Lan rằng suốt

một đời tôi, tôi sẽ chân-thành thờ ở

trong tâm trí, cái linh-hồn dịu dàng

của Lan.

— Thế nghĩa là thế nào ?

— Vâng thí tôi về... Xin kính chào chúa ô lai nhé!

Nói xong Ngọc quay đi... Lan ngồi phịch xuống hưng mặt khóc... Ngọc lai trở lại, đứng lặng lặng ngắm Lan.

Mặt trời đã lặn sau rẫy đồi tây. Vạn vật nhuộm màu ám đạm...

Lị rụng !...

Lan mở choàng mắt ngoác nhìn... Rồi mím cười :

— Ông vẫn chưa về!

— Lan coi, Lan đuổi Ngọc về, mà

Lan vẫn mừng rằng Ngọc còn ở lại,

Tri Lan đi một dãy, tầm Lan đi

một lối... Ngọc thương Lan.. Ngọc

muốn hi sinh vì Lan, nhưng chẳng

biết sứ tri ra sao bây giờ...

Lan con mắt đầm đầm nhìn về

phía chùa, se se nói :

— Quên ! phải quên !...

— Nhưng nào quên được !...

— Nếu thế thì chỉ còn một cách

bỏ chùa đi trốn...

Lan sờ Ngoc hiều lầm, nói tiếp theo lùn :

— Bỏ chùa đi trốn, đến tu ở một

chùa khác, một chùa trên Thượng-

du.

Ngọc có vẻ sợ hãi, vội gạt đi :

— Không, nên ! nếu Lan đi thì

Ngọc sẽ chết khô, chết héo, mất...

Ngọc chẳng dám mơ màng chi chi,

chỉ ao ước thỉnh thoảng được lên

chùa nhìn thấy mặt Lan là đủ rồi.

Và xin Lan cứ ở lại đây tu hành,

rồi ngày Ngọc được nghỉ học, lại cho

phèn. Ngọc phóng xe đạp lên chùa

thì...

Lan có ứng như thế

khô...

— Lan lấy vật áo lau nước mắt :

— Tôi xin lỗi ông lâm rồi ! vậy xin

ông trở lại thôi kèo trời đã sắp tối !...

Ngọc vui cười :

— Thế chủ nhật sau, tôi lại lên

dây nhé, Lan chờ Ngọc đấy !...

Lan ngâm nghì, nhìn Ngọc, mím

cười khôn nói gì

Ngọc từ giã Lan, giật xe đạp xuống

dõi.

Bấy giờ sắc giờ dịu diu, vạn vật

này theo tiếng chuông chiều thông thả

sắp rời vào quang êm đềm tịch mịch.

Lan đứng chắp tay tung niêm, con

mắt lờ đờ nhìn xuống con đường đất,

quan họa lợn khúc dưới chân đồi...

Gió chiều hiu hiu...

Lị rụng !...

bí Phật tử...

Lan tươi cười, ôn tồn bảo bạn :

— Tôi không ngờ Phật giáo đã

cảm hóa ông được sâu xa đến thế...

Giá tấm lòng của tôi ta cũng cảm

hở được như thế !...

Ngọc vui vẻ :

— Yêu là một luật chung của Tao

hóa... mà là bản tình của Phật

giáo... Ta yêu nhau... ta yêu nhau

trong linh hồn... trong lý tưởng...
Phật tử cũng chẳng cầm doin đối

ta yêu nhau như thế.

Lan lấy vật áo lau nước mắt :

— Tôi xin lỗi ông lâm rồi ! vậy xin

ông trở lại thôi kèo trời đã sắp tối !...

Ngọc vui cười :

— Thế chủ nhật sau, tôi lại lên

dây nhé, Lan chờ Ngọc đấy !...

Lan ngâm nghì, nhìn Ngọc, mím

cười khôn nói gì

Ngọc từ giã Lan, giật xe đạp xuống

dõi.

Bấy giờ sắc giờ dịu diu, vạn vật

này theo tiếng chuông chiều thông thả

sắp rời vào quang êm đềm tịch mịch.

Lan đứng chắp tay tung niêm, con

mắt lờ đờ nhìn xuống con đường đất,

quan họa lợn khúc dưới chân đồi...

Gió chiều hiu hiu...

Lị rụng !...

Hết

KHAI-HUNG

Kỳ sau

sẽ bắt đầu đăng

BÔNG CÚC VÀNG

của KHAI-HUNG

Tranh vẽ của ĐÔNG SƠN

Kính cáo độc giả

Các bạn đọc báo hoặc đã gửi giấy
mua năm hoặc vẫn thường nhặt
được báo xem mà chưa trả tiền.
thì hãy... xin kíp
xin kịp
gửi tiền về cho nhà báo.

Nếu không nhà báo sẽ nhờ nhà
giấy thép đòi, tiền phí tồn(các người
phải chịu).

Những bạn ở xa nhà giấy thép
không tiện việc gửi ngân phiếu, thì
gửi tem về nhà báo cũng nhận (tem
0,05 trả lên)

PHONG HÓA

— Nghĩa là xuôi dãy tui, tôi không
lấy ai, chỉ sống trong cái thế giới
mộng ảo của ái-tình lý tưởng, của
ai-tình bất vong bất diệt...

Lan hai dòng nước mắt đầm đìa,

điều đàng bảo bạn :

— Không được!, còn gia đình của

ông !...

— Ngọc lạnh lùng :

— Gia đình !.. Tôi không có gia
đình nữa!, đại gia đình của tôi
này là nhân loại, là vũ trụ... mà tiểu
gia đình của tôi là... hai linh hồn
của tôi ta... ẩn núp dưới bóng từ-

AN THÁI

ROSE VIOLETTE

JASMIN FLEUR D'AMOUR

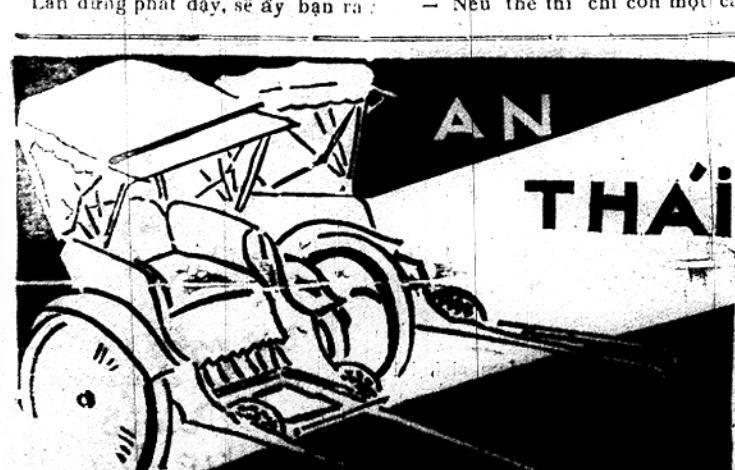
QUELQUES FLEURS MENTHE

1 lít 3 grammes Op70 1 lít 17p00

1 lít 6 grammes op30 1 lít 2p70 1 lít 28p00

1 lít 20 grammes op70 1 lít 6p30 1 lít 6p00

Phúc-Lợi 70 Paul Doumer à Haiphong

KHÓA HỌC

Tập hò sơ của Thiên Lôi

(Tập theo)

... khắp bốn góc nhà, rồi chạy lại quay lít chung quanh có dâu chú để thúc cầu bách niên giải lão ! Quay mãi, múa mãi, quay múa đến kỵ cháy ruột cả quần áo có dâu, thiên lôi mới xấu hổ lèn qua cửa sổ trước mà ra ngoài. Thật là ông khách thiên lôi !

Nhiều người gặp thiên lôi béo tròn ấy lâm. Hết gặp thi chỉ vừa kêu làng mướt, vừa chạy chứ chẳng ai dám dừng lại nhìn để xem thiên lôi hỏi hay không hỏi. Nhưng thiên lôi cứ việc đi mặc cho ta chạy, ai có phản này. Thiên lôi tròn nghịch chán, rồi tự khắc nô toang ra.

Buồn cười hơn nữa là có chị nhà quê họ đang đi, gặp thiên lôi tròn đang thung thăng dứa đường. Thiên lôi chạy tuột ngay lại, mân mê hai bàn tay chị chàng rồi sẵn chỗ hàng ở dưới chui lọt ngay vào, len thảng lên ngực, khoét áo bay ra ngoài, còn chị chàng hoảng sợ chỉ ngã lăn mà thôi, không chết.

Tròn như vậy, chẳng biết thiên lôi định đặt áo hay đặt quần, mà một hôm chạy lọt ngay vào nhà chủ phó may. Nhưng không đặt gì cả. Thiên lôi chỉ lăn đến quần quít vào chân chủ, chủ rạng chán ra, thiên lôi lăn ra chỗ khác, bay vút lên, rồi lách qua cái lỗ ở ngoài. Cái lỗ này nguyên là cái lỗ đẽ thông khói. Nhưng chủ phó bô lô di đã lát, nên sợ mưa hắt, chủ đã lấy giấy quét tẩm nhám lụt hờ dán bịt đi.

Đến nay thiên lôi lách qua, tưởng phi rách cháy giấy, ai ngờ thiên lôi chỉ bóc tuột ra mà thôi thực đáng làm thầy những kẻ bóc thơ trộm.

Lại có nhà được cái hàn hạnh thiên lôi tròn đến chơi, đến chơi cũng vào dâng cửa sổ. Ông khách quý to

bằng cái đầu dứa trẻ con, từ lăn lóc hết sô nô đến sô kia, rồi nhện cửa rạn bắt, khách chui lọt ngay vào lục khoang một hồi, sau ưng dung lăn ra cửa sổ đi mất.

Chủ nhà chạy vào điểm lại bát thi lá, mấy chồng đĩa, chồng rào cũng cũ cách một cái lành một cái vỡ.

Thiên lôi gặp ai cũng trêu ghẹo; đàn ông, đàn bà, nhà tu, bác sĩ, đến cả các chúa tâu, thiên lôi cũng chẳng từ.

Ghép các chúa tâu, thiên lôi lại bày ra cách khác. Thiên lôi bê lại kim chỉ nam, mà nào thiên lôi có điều vừa đâu, có khi đưa quá, khiến cho tầu đình sang nam, từ nhè phía bắc mà chạy hoài, có lúc muốn ra khỏi, lại cứ thẳng chỉ mé bờ mà tiến mãi...

Đến khi gặp tàu khác, tay bắt mặt mừng, sau câu hàn huyên mới rặt minh rủa thiên lôi: con nhà giờ

thiên lôi ghê gớm dã có tiếng, thế mà có hàng người dám cả gan trên thiên lôi mà không sợ chết. Cái hàng người ấy là các nhà bác sĩ dù đến chết cũng bảo búa tăm xét là của người thương cõi chứ chẳng phải là già bảo của ông thiên lôi thiên kiếc gì cả.

Các nhà đoán rằng thiên lôi chỉ bởi điện mà ra, các ngài ch่าง đoán dựa gián, đoán ngần ngừ như các thày bùi, cho nên khi đoán, mọi người đều lẩn lụt tháo chương trình ghẹo lại thiên lôi.

Ông Franklin cũng mấy nhà khoa học khác trước còn thử bằng mỳ điện đã, sau mới reo què, công bố cho khắp châu Âu. Thiên hạ vỗ tay hoan nghênh một cách rất cung kính, chỉ duy có nước Anh, cho tiên sinh

Shu-nu

It lời ngò cùng chí T. T. Lượng

Đọc Phong-Hóa ngày 27 Octobre, trong có bài chí chất vấn ông Nhất Linh. Trong bài ấy chí có nói chí em bạn gái sở dĩ chạm giải phóng là do ở hoàn cảnh xã hội suy nén. Nhưng theo ý tôi do ở hoàn cảnh thì it, mà do ở chí em ta thì nhiều. Vẫn hay trong buổi đời nứa mới nứa cũ này, chí em ta khó mà giải phóng một cách nhanh chóng, nhưng nếu chí em ta có đủ kiên nhẫn, mặc kệ kinh nghiệm ta noi theo con đường giải phóng mà lần tới thi mong gì chả đạt tới mục đích.

Huống chí, phần nhiều chí em ta, còn nhiều chí hiếu lầm hai chữ "giải

là một anh cuồng, vì tiên-sinh đòi thu điện trên giời, xuống đất.

Tin ấy sang Pháp, ông Busson biết ngay là câu chuyện thật sự, bèn cậy ông Dalabard dịch bài ấy ra tiếng Pháp cho mọi người trong ước xem, rồi cả hai ông đều dựng cột sắt ngay ở trong vườn để thu lấy điện giời.

Chờ mãi giờ mưa, mưa chẳng tới. Sốt ruột ông Dalabard không ôm cột sắt được mãi, phải nhờ bie phó mộc Coiffier coi hộ và dặn rằng:

"Tôi đi chơi đây, hễ ở nhà trời mưa to, có sấm sét thì bác cứ cầm lấy cái gậy này mà kéo lửa ở cột ra". Dặn xong, hai tay đút túi, tiên-sinh ra đi.

Chẳng ngờ đến hôm 10-5-1752 mưa giòi đầu tấp đến, sấm sét ầm ầm, bác phó mộc kiêm chúc kéo co, y lời dặn kéo ra được một tia lửa, kế tiếp luôn một tia lửa mạnh quá, bác rung rời, nảy dom dom mắt, ú bỏ chạy.

(Chàng thứ mười ba

phóng) những cái giờ nó bỏ buộc quyền lợi của mình thì chẳng bở, lại cứ bỏ những phong tục hay mà nói theo điều đó.

Vậy cứ lấy sự thật mà xét, thì chí tại chí em bạn gái ta chưa có một nền học thức và giáo dục chắc chắn chả khống phải tại hoàn cảnh cả.

Muốn cho được giải phóng, giải phóng một cách dễ dàng mà không làm lỡ, theo ý tôi, chí em bạn gái ta hãy làm cho trọn nghĩa vụ và bồn phận của mình ở trong gia-dinh, ở ngoài xã hội thi lúc ấy ta có vác vợt ra sân quần, di bộ ra Bồ - son hay xa hơn nữa, ta cầm máy ô tô, di xe dap, tập bơi nhanh, ai còn chê ta được vì ta đã làm tròn nghĩa vụ và bồn phận của ta rồi. Điều cần nhất là ta phải đồng tâm, hợp sức cùng nhau, bền vững lắn nhau và phải có một nền học thức giáo dục chắc chắn đã. Chí Lượng nghĩ sao ?

VIỆT - NỮ

Hoàng-hương Bình à Kampot.

Một bức thư

Một ban đọc báo ở Thủ dầu-một có gửi cho m.t bức thư, đề ngày 23-12-32. Bắt đầu bức thư có nêu giọng chữ này : « Những số báo Phong-Hóa của ông gửi v.v., tôi đều nhận đúng hết. Từ số 14 đến số 27 — số 14 đến số 19 thì có 8 trang v.v... »

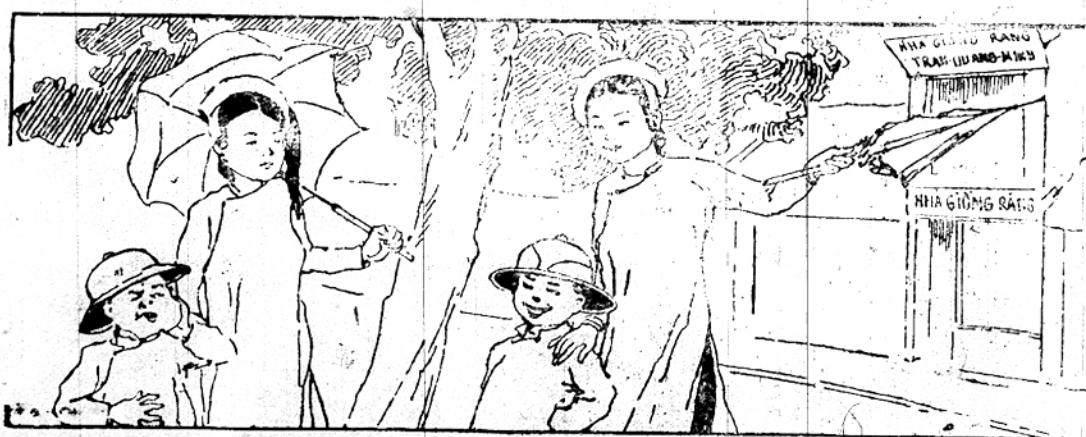
Vậy ông hay bà nào viết bức thư đó, làm ơn cho biết tên tuổi và chỗ ở. Trong thư sau xin nói rõ ý muốn của bạn ra sao để bắn báo tiện việc trả lời.

PHONG-HÓA

Ngân phiếu, bài vở, thơ từ, xin gửi M. NGUYỄN-TƯƠNG-TAM

25 Bd Henri IV Orléans, Hanoi

Muốn có ảnh chụp
lời mỹ thuật
nên lại Hương-ký

Bà Nghị — Kìa bà Hân đi đâu đấy ? cháu làm sao mà mắt mèo sưng thế ?

Bà Hân — Ấy cháu đau răng, tôi định đến bác Đốc hỏi xem nên mang cháu đi chữa đâu ?

Bà Nghị — May quá, thằng cháu này trước cũng đan, móm miệng sưng to bằng hai thố mà tôi chỉ đem cháu lai nhá giồng răng Trần Quang-Minh chữa vài lần là khỏi

Bà Hân — Ấy tôi quên bằng đi đấy, bác Đốc cháu trước cũng giồng răng vàng ở đó, vẫn khen công việc cần thận và có vẻ mỹ-thuật mà nhất là chữa mỷ cái răng cho bác già cháu thi lại thằn lình quá — Chẳng biết có gần đây không

Bà Nghị — Kìa kia, ngay trước mặt, bác cứ trông biển đề « Nhà giồng răng Trần Quang Minh » số nhà 193 puông bông Lò là phải !.

Điều rủi

PHẠM
TÁ

Tết nghiệp rุangling
Hàu học chuyên môn

Paris

Vừa tèp.. Vua nè

Sách mới, có rai.

Phát hành & in: Công ty sách Phố Bến Lô-Đông-Mỹ; Lô số đường số 7. Vịt phát hành ngày mùng 1 tháng mồng 7 Thành phố Hanoi - 000 ngày mùng 7 tết và cả năm sau đó; Bản-đồ mới công là chiết hình với các Thành phố, và nói rõ về Lô-Đông-Mỹ, Phong-hoa, Chính-trị, Giáo-dục, Văn-học, Tôn-giáo, Phong-tục, Các bộ, Võ-sĩ, Ký-nhật, Thương-mại, Câu-lạc-bộ, Lợi-đỗ nói rõ về: Các khóa: như là cấp, Bép, Bé-thay, già người v.v. Vậy muốn không-thao-mọi B-Đ & Hanoi chẳng những là người Hồi-thanh mà ở đây cũng cần biết. 000 ngày (đã-xa thêm nước oppe gởi Phap-hoa trao-nghe là oppe) Mua-bán của là gần-tho và mandat chỉ để che khái xuất bao như sau này:

NHẬT-NAM THU-QUÂN
26 HÀNG-BỘNG HANOI

Bí sè chúng ? ? ? ? ?

Có riêng 200 số biếu
các ngài có xe đạp đem
đến sơn và mạ, hoặc mua
hang ở hiện Đồng-Mỹ, từ
6p.00 giờ lên.

Số đầu: một cái xe đạp đáng
giá 50p.
Số thứ hai: một cái xe đạp
đáng giá 30p

ĐỒNG-MỸ

Nickelage - Emaillage au four
Réparation des Cycles.
N. 54 Rue du Papier Hanoi

Vợ chồng Xuân
muốn xuân mãi
nên lại Hương-ký

Hương-hút đầu dọn

Organe, giống cái (hạt đậu lợ)

Đi qua Công-cháo hàng Lược, ai có tình
tò mò chắc cũng lưu ý đến mấy châp & cái
hòn gốm son trước cửa tòa báo Phụ-Nữ :

Phụ-Nữ thời-dám

Première organe pour la défense des intérêts
des femmes Annamites.

Vậy ra châp organe thuộc giống cái? Hay
vì là châp giống cái, nên châp organe ấy cũng
thuộc giống cái đấy!

Bắc-kỳ thể-thao nói nhứn

Trong bài « bá-tuộc Ballot với Bắc-kỳ
thể-thao » có câu :

Đang giông béc, bá-tuộc khép nẹ mang hai lop
B.K.T.T. làm vật kỷ-niệm của nhà báo Thể-
Thao nước Nam.

Bắc-kỳ thể-thao nói nhứn đấy, vì nghe
dầu hai lop Bắc-kỳ thể-thao ấy nặng quá
bá-tuộc Ballot đã phải khép nẹ lấy lợt trời
lại rồi. Trái là bát-trò và khích-tìn.

Ngày đèn đáy lòng

Trích & chuyện Mau-nâm của Ngoc-Thi
M. C. T. số 1084 :

Ngọn chèo của Châ-lid đối với em như
những lá rai dao ngày đèn đáy lòng!

Thế thi chèo là em đau đòn him, phải
chàng có Ngoc-Thi?

Ai muốn hiều, cõ mà hiều

Thực-Nghiệp số 3559, trong chuyện « vân-
sát chết rết » Ông Tiêu-Viên viết :

t Trong đám nhà tiên diễn hape-dream, đồng
xu trắng tay như tôm với rách treo gifta
trời, vở bên tay phải; nếu di dọc đường phía
Nhà lại nắm tay với súng-thu mộc và thu
rót có một chiếc nhá hai tay nhưng không
con hòn nhá một tay ở phô khác ».

Một cái nhá hai tay mà không cao hơn
nhà một tay, nắm tay với súng-thu mộc
và thu rót, trong đám nhà tiên diễn xu
trắng như tôm với rách treo gifta trời, đó
sẽ biết cái nhá ấy nó ở chỗ nào?

Một chiếc dùa so le

Ông Tiêu-Viên lại viết :

« Bốn chân khớp khẽ gần dangle nhau ».

Nếu bốn chân kỵ khớp khẽ một tí nữa
cho bằng nhau thì chiếc dùa nó không khớp
khẽ nhau.

Giỏi

Ông Tiêu-Viên lại viết :

c Một người đàn bà, đang vùa băng son,
miệng ru, tay vò áo s.

Người đàn bà ấy có thể ra làm xiếc được
đây!

Tại nô-xem văn-ông

Ông Tiêu-Viên lại viết :

« Ngón đèn điện buôn ngù ».

Hoặc chàng có đèn đèn là buôn ngù, chứ
đèn điện thi hoặc là thức hồn, hoặc là ngù
hồn, chứ không bao giờ nó buôn ngù cả.
Có lẽ lại nó xem văn-ông, nó mới đâm ra
khác đời thế.

NHẤT GIAO-CAO

XEM SÔ-TẾT

của PHONG-HÓA

20 trang. In mực. Có bìa,
giấy trắng

Đã chưa tần chia,

À ra quý nương khát yêu tôi « thục » à?

Vé ảnh truyền-thân bằng than hay mực-tâu

Thật giống, thật khéo

Không phai mầu
2p90

ảnh bán thân 50 x 60

Ở xa xin gửi ảnh mầu về cho

M. TRƯƠNG-TRỌNG-BINH

Office Indo-chinois du Trav 8

81 Route Mandarine Hanoi

Có nhapo gửi binh dì các nơi theo lối liên-hoa giao ngẫu.

NÊNHÚT THUỐC THƠM ANG LÊ

SWEET
CAPORAL
HIỆU

SWEET

CAPORAL

MILD & EXTRA FINE
Henri J. Bros

0,15

COMPAGNE COLONNE INBACS

TELE AT&T / HANOI

THUỐC LÂU THANH-HÀ

Bệnh Lâu là một bệnh có tính chất (symptomes de Nesser) Khi mới mắc phải thường ra mẩn đỏ và chảy nước mắt. Từ ba tháng trở đi, nếu chữa không hết, nọc bệnh thành bệnh mãn (diseases chroniques.) Tuy thế, dù bệnh hoa lác mới bị, mà ra ít hoặc có khi không có, song những khi một nhọt, thoái khuya rụng này, bệnh lại phục hồi, trong trường hợp thường có vẫn như ngày xưa (Memnon), nhưng rất khó chữa, có người dùng dài đến mấy năm không khỏi. Ngày nay muốn khỏi một cách chắc chắn xin mời lại, hoặc viết thư về hiệu THANH-HÀ mới mua đúng số 6, kinh-niệm dùng số 7, chỉ trong vài tiếng đồng hồ là bệnh đã ngay. Và lại chất thuốc hòa bình không bắt đì dài rất, không nhọt như những thuốc có hoa miếu. Dùng thuốc đì làm như thường.

giá Op60 1 ống

Sau khi bệnh tinh đì khỏi cần ông muôn được bồi bổ cho chân thận jes như xưa (khỏi vàng dầu sau lưng di-tinh mộng-tinh v. v.) thi nên dùng KIỀN-TINH-TÚ-THÂN-HOÀN. Đầu bà muôn được kinh-ruyết đều hòa lợi đường sinh-dục, khỏi khí hư, đau dạ con v. v. thi nên dùng BIỂU-KINH-CHUNG-TÚ-HOÀN. Hai mèo thuốc này si dùng qua cung đều được kết quả rất mĩ-mẫn. Giá mèo hộp 1p50 Úc xa viết thư về kẽ bệnh sẽ có thuốc gửi cách. Hail báo giao-ngân

Có phòng riêng để thực rửa rất vệ-sinh

Có nhện chữa khoán không khỏi không lấy tiền

Thanh-Hà dược phòng

55, Route de Hué, HANOI

THUỐC LÂU HỒNG-KHÊ

Là một mèo thuốc ngoại khoa truyền ngoài trâm nám, lại nhờ được sự kinh-ghiêm của chúng tôi trong mười năm nay, đặt phòng riêng truyền mòn chữa về bệnh lận và bệnh giang mai nên phát minh ra được nhiều vị thuốc rất hay obr lưu ý vào thành một phương thuốc rất hoàn toàn chì uống trong bốn tiếng đồng hồ là hiệu lực ngay không bắt đì dài giờ không vật vả nhọc mệt không hại sinh dục, đầu bà có chửa cũng uống được. Bệnh mới phải ra mủ, ra mẩn buốt ticc, hoặc bệnh đã lâu chữa không rút sẹo mãi khi uống rượu thuốc đì, trong người uống này lại thấy sẹo mủ và xem trên ngực đều có vữa, uống thuốc này đều khỏi rời sẹo. Thuốc đì mau khỏi lại không công phai, mà được sinh chi em đồng bào. Mùa đông mỗi ngày thêm đông, cả người Tây người Tàu cũng nhiều người uống thuốc này được khỏi rời sẹo, công nhận rằng không thuốc nào hay bằng thuốc lâu Hồng-Khê. Giá Op60 một ống, bệnh giang-mai tim-la phát hạch lèo soái nồng sốt lòi loét quy đầu đau xương rất thit rúc đầu nồi mờ dày, ra mào gi hoa khổ, phá lở khắp người và sinh thiên pháo sắp ngay đến tai mènh chí công một ống thuốc là cải tử hời sinh trong 24 tiếng đồng hồ không phải kiêng nước không bốc tên ràng, uống thuốc đì làm việc như thường không hại sinh dục. Công Op60 một ống. Xin mời quý bộ lỵ hec có thư về lập tức có thuốc gửi đến tận nơi mua từ 6 ống trở lên không phải chịu tiền cước;

HỒNG-KHÊ DƯỢC-PHÒNG

81, Route de Hué (cạnh chợ Hòn) Hanoi - Tel 765

Đại lý : Bát tiên Vinh Bát tiên Hué. Số 73 Belgique Haiphong ; 12 Rue des Cor-
donniers Haiduong, Chùa thành Hưng yên N 148 Bd Albert 1er Dakar Saigon

Thiên Hòa Đường
(tức Hứa-gia-Nguyễn-quán)
20 phố Hàng Đường Hanoi

Bản đường theo cổ pháp tư chế ra các thứ bắc chế, cho đơn bắc thuốc và cao dan hoàn tán, bản đường lại làm đại-lý cho mấy nhà danh y ở các tỉnh thành Thượng-hải, Quảng-dông, Hương-cảng, lại bán cả các thứ sâm, nhung, quế, yến, chán chầu, mật gấu, sả hương, sòng lá giác, sòng linh dung v.v... giá bao phải chăng, các ngài chiếu cố lấy làm hoan nghênh.

Trong hiệu có ông Trung y Hứa-gia-như xem mạch làm thuốc, chuyên chữa nam nữ lão hủ các chứng nội thương ngoại cảm và dân bà. Thái bên, sản hậu, điều kinh, bắc đới với trẻ con các chứng, dân, sỏi, cảm, tiêu, tinh phong v.v... rất là hiệu nghiệm.

Giá tiền mới đì tem mèo 1p00 còn những người lao động đến tận nơi tem mèo không lấy tiền.

TIẾNG LŨNG KHÄP-HOÀN CÀI

CHI
VS:

CHE

Nho canh sanhnuoc

Mua tại :

Hanoi Hàng Ngang Số nhà 3
Haiphong Phố Khách Sô nhà 140.

Tuyệt hết Bệnh
lâu. Giang

Các ngài sau khỏi khỏi chứng bệnh tinh. Bị độc còn lại. Nước tiểu khi vàng. Túi niệu vẫn cóc trúng thấy lão vẫn đặc. Mưa dầu soi chí giày giày như mồi, qui đầu thường với định thời thường ra đói ti mồ. Hoặc sưng khí nổ giày. Trước khi tiểu tiện vẫn thấy một chén trắng trong như sữa đặc, ăn của độc hoặc làm việc gì quá độ bệnh lại phục hồi. mà có người xung quanh thường thấy dae môi như thế đều là có nọc lừa chưa được tiết bắn, đì đặc cộp lại nên thường phát như vậy. Muốn trừ hết bệnh cần thi ta dùng ngày thử thuốc kiên tĩnh tuyệt đối (thuốc triệt độc) giá 1p60 một hộp nhẹ 2.3 hộp nặng 4.5 hộp là khỏi đì. Vì thuốc ấy đã nhiều người dùng qua, nên đã biết tính nghiêm cẩn thuốc khen tinh.

Còn người đang thời kỳ phát hành đì đì ít một cường dương toát dầu nồi bạch ra mèo ra mủ; đó là thời kỳ bệnh đang phát. Như thế đòng ngay thứ thuốc chữa bệnh (Thực chất đang thời kỳ phát) giá Op60 nồi hộp nhẹ 4.5 hộp nặng 6.7 hộp là khỏi ngay

Mà người bệnh giang phát ra lòi thấy bắp sỏi nồi bạch quết dầu lò leát mìn mây mần tít mít mít xương đau, thỉnh thoảng thấy bắp thịt giật giật. Nhìn thế đòng ngay 4.5 lòi thuốc Giang giá Op70 một lòi là khỏi ngay.

Những thuốc đì kẽ ra đây đều không công phạt không hại sinh giac. Hiện đã nhiều người uống khỏi, và đì nhọn, được nhiều giấy chứng chỉ của các người uống khỏi gửi về cảm ơn. Đáng nhẽ các giấy chứng chỉ cùng tên các người cảm ơn đì các đec gâ biêt. Nhưng bệnh này là bệnh kín. Vay xin miễn đang.

Bình-Hưng 89 Pavillons (phố Mê-Mây) Hanoi — giấy : 61 543

MÙA RÉT BÃ TƠI

Phổi ương sinh ho, són không điều trị, lâu thành lao xuyên,
có một không hai

BỒ-PHẾ THÁNH DƯỢC

Tử đờm, trị ho, mat lao, bết xuyễn, giúp ích cho người, công việc chênh nhô, có dùng mới biết.

Lọ con

Op.40

Lọ lớn

Op.80

ĐẠI-QUANG DƯỢC PHÒNG

47 phố Hàng Đường Hanoi — Giày nói số 805

Thứ nào là

« Phòng Tich »

Thứ phòng tich dàn ống dàn bà xác lợ
đều thường hay bị, từ 25 đến 50 mươi tuổi
tới 70 tuổi. 1- Vì són ương say với ham
hành đặc; 2- Ẩm xong đi ngủ hay di chuyển
nên thư bệnh, gọi là phòng tich. Khi
thu bệnh thấy dày hơi, tức cổ, tức ngực,
sau không muốn ăn, ăn thì ó, thường
danh bụng đau lưng, chân tay mỏi mệt. Bé
tôi năm, xác mệt vắng, da bụng giày. Một
tổng 1, 2 hồn lâu 4, 5 lòn Phòng-Tich thường
do Con Chim không công phét, dùng
tay ôi thấy đồ chát hoặc khói ngay. Mùa
hè chỉ hai bộn uống giá Op.40.

VŨ-DINH-TÂN

308 bis, Route Lạng-Trung, Mai-phong
An-tử him-tiền năm 1933

Các nơi Đại-lý

HANOI: M. Hiện, 22 bis phố Hué; M. Văn-Huân 99 phố mới; Quảng-Tiến-ký, 4
phố Hàng Lồng; Nguyễn-Ngọc-Linh, 25 phố
Hàng Đông — HÀ BÔNG: Hiện Nam-Thụy
Giao-Suối; Bảo-Chân Photo phố Brussels;
Hàng-Phong & Chợ Tía — NAM-BÌNH: Hiện
Linh-Sinh-Đường 19 phố khách; Hưng-Lòng
9 Hàng-Tiệm — HÀI-DƯƠNG: Hiện Cát
Lan 11 Hàng-Thị — BẮC-NINH: Vinh-sinh
số 1 Tiền-An — SƠN-TÂY: Văn-Thành, 47
Hàng-Tiệm — HAIPHONG: Hiện Nam-Tiền
hòn sỏi 48 phố Bonnel — VINH: Sính
Huy phố gara — HUẾ: Vinh-Tường 48
Hàng Lồng — SAIGON: Hung-Vượng 18
đường-pague.
Có bán trong ba kỳ có đại-lý bán.

2 Sách Choi Xuân
NAM-KÝ
Năm Quý - Dậu (1933)

Hiệu Bảo-chế
Bảo-Phòn-An

35 — Phố Hàng ngang
Chân-Senk-Yu chủ-nhân
Giày nói số 880 HANOI

Là một hiệu Bảo-chế
do ông Chân-Senk-Yu
cố bằng cấp bên Tàu
đứng chủ trương bán
thuốc bảo chế và các
thứ cao dan hoàn bón
— Có đủ các thứ sâm
thật tốt.

Tiền - sinh hiện đã
chữa cho nhiều cáo
quan Tây Nam, có
những giấy chứng cứ
tốt.

Lúc nào quý-khách
đến xem tránh tiền
để cũng vẫn mang tiếp không lấy tiền
nhưng vẫn tự cầm thuốc m

Cái sắc mè của tôi là nhờ kem Velouty de Dixor, nó là cái bùa yêu rất quý cho các bà các cô tân thời muốn trẻ mún đẹp

VELOUTY de DIXOR PARIS

Thứ kem thay phấn hiệu Velouty Dixor càng dùng màu già càng my
khi ra mưa ra nắng cũng khi nhảy đầm mà có bồ hởi ra cũng không giảm
mất màu kem. Thứ kem này không những thay phấn, mà về mùa rét dùng thay
thuốc nề thì không thứ nào tốt bằng.

Có bán lô khắp mọi nơi

Đại-lý độc quyền: LUNE FAT 23 — Rue Changeurs, Hanoi

TAI HAIPHONG: có bán ở số 22, 24 phố Khách hiệu A Rrz Mohamde,

TAI NAM BÌNH: Có bán ở hiệu Giu-Thuận-Lòng 36 phố Carreau.

THƯƠNG KHÁNH Y QUÁN

Grande pharmacie sino-Annamite

Những thuốc già-truyền đã nổi tiếng trong 70 năm nay
Thuốc Ng. — Dùng thuốc này mà tay, không phải kiêng cữ, uống vào
không đau bụng, người không khỏe mệt, ai dùng qua rồi cũng chứng nhận
như thế. Giá bán nhất định 5 xu một liều, mua buôn tính giá riêng.
Thuốc đau mắt. — Thuốc này là một phương thuốc già-truyền có đã ba
đổi nay, dù đau nặng nhẹ, hoặc mảng, mông lâu năm, dùng thuốc này
chỉ trong giây phút, tra vào mắt thấy quang ngay, người nhón tré gòn đều
dùng được cả. Giá bán nhất định một hào một lõi, mua buôn tính giá riêng.
Nhắc hoa nguyên chất — rất thơm, bán cực rẻ. Giá 2 hào một lõi.
Thuốc ho. — Dù ho lâu, mới ho, ho gió, ho đậm ra như rải gà, ho ra
huyết, ngày ho lín ho, người ho, Ay ngày sốt nóng, người lớn hay trẻ con
mắc phải xin đến ngay THƯƠNG KHÁNH Y QUÁN 174 phố Hué, Hanoi

Thương Khanh Y-quán 174 Route Hué, Hanoi

Thực vây! Thực vây! Không giám khoé tài

Món thuốc trị chứng đau già già của
Quảng - Đức - Sinh được phòng chúng
tôi, do y-sĩ quan Ngọc-Sơn nghiên
cứu rất tinh vi, đã chữa giúp lâm
bệnh nhân, có chứng áy thực rất thần
hiệu.

Mới đây Mme Trương-dức - Hữu
chủ nhà hát Phúc-Thắng và M. An-
Phú số 4 hàng Bồ Hanoi, cũng có
chứng đau già - giày, có lấy thuốc
của bản đường điều được khỏi cả.

Bản đường xem mạch, bốc thuốc,
chuyên chữa các chứng ngoại cảm,
nội thương và có đủ thuốc hoàn tú
sản xang gói giấy hay đóng hộp để
các bệnh nhân di xa, tiện uống không
kiêng.

Bản đường chủ nhân xin sẵn lòng
giúp đỡ các bệnh nhân các phương
biện phòng các chứng bất kỳ.

Kính cáo
Quảng-Đức - Sinh
31, phố Hàng Bồ, Hanoi

Nên đọc báo
Đông - Phương

TAN THANH 145
HÀNG BỒ
ĐÔNG, CHUA
LÀ BÀI

DÙ ĐÔ
PHỤ TÙNG
XE TAY..

KIỂU MỚI GIANG DẸP
GIÁ DỄ

10. Võ-cr-e Ha-ct

THẾ GIỚI CỦ MỰC TÀI GIẤY

Lâm câu đối

Học thuộc lòng tuy khó, nhất là khi thấy bắt đọc ôn lại các bài học trong cả một tháng! Song so với lâm câu đối thì còn chưa thảm vào đâu. Vì một bài học dẫu khó đến đâu, dẫu không hiểu nghĩa, mà nobai di nhai lại hàng chục, hàng trăm lần, cũng có thể nhanh được vào kỹ-ức. Chứ bắt bộ óc tím, chán tuỗi nghiêm ngặt ở trước một dòng chữ để tìm vẫn hằng đối với vẫn trắc, cần nhắc chữ nặng dối với chữ nặng, chữ nhẹ đối với chữ nhẹ, chữ nặng vừa đối với chữ nặng vừa, chữ nhẹ vừa đối với chữ nhẹ vừa thì thực chẳng khác nào bắt cậu học trò lớp ba trường Sơ-đảng làm những phép tính kỹ-hà-học vậy...

Thế mà ngày nio cũng phải làm ít ra là hai, ba câu đối.

Tan-buôi học sáu, xong giờ giảng nghĩa, bảy học trò đem vở câu đối lên nộp thầy, rồi tùy sức từng người, thầy ra cho vài câu hoặc ba, bốn, năm chữ, hoặc câu đối thơ, câu đối phú. Tôi còn nhớ vào hồi lên chín tuổi, tôi đã phải làm câu đối thơ rồi. Nhưng tôi xin thử thực không mấy khi là tôi đối nổi lấy một câu, phì thầy tim giúp cho, thi thoảng thầy huynh ta gá, mà mỗi lần ông thầy huynh ta gá, là một lần hoặc túi nhẹ, hoặc đứt da.

Ngày nay tôi tưởng đến ông thầy huynh, tôi vẫn còn oán giận, oán giận mà không khỏi tức cười.

Hôm nay cũng vậy, tôi loay hoay với mấy dòng câu đối từ lúc kèn nghĩa xong cho tới bữa cơm sáng, rồi lại từ sau bữa cơm sáng cho đến tận gần bữa cơm chiều. Đến lúc ấy thì bao giờ thầy cũng mang cho mấy câu:

— Sao mà giót thế, sao mà ngu thế, để như thế mà không đối được. Đưa sách học đây tao bảo.

Rồi thầy mở đi, mở lại quyền sách... — Trang này có câu đối được đây này. Chỉ bót đi một chữ mà thôi.

Hay là:

— Đoạn này có câu liền đây! Nhưng phải thêm vào một chữ!

Từ đây cho tới gần tối, tôi luôn mồm theo-nhào hỏi:

— Thưa thầy, câu này có được không?

Mỗi câu thầy gật là tôi lại run cầm cập.

— Không được! chữ nặng sao mày lại đổi với chữ nhẹ?

Não tôi còn phân-biệt sao được nặng nhẹ!

— Thưa thầy, câu này có được không?

— Sao mày giót khéo giót sô thế! Chữ bằng phải đổi với chữ trắc chữ.

Tôi ngẫm anh em bạn chơi đùa ở ngoài sân, nước mắt tôi chảy quanh. Rồi tôi đưa mắt nhìn anh Trọng (tên ông thầy-huynh) tò ý kêu van cầu cứu. Hết thầy anh Trọng sẽ gặt đầu nhận lời, hi tôi cũng móc túi lấy hai bao mà giùi sô vào tay anh.

Thế là thoát nạn được hôm ấy.

Nhưng còn những hôm túi rỗng! Não đâu tôi có được cái kho vò tậu? Bao nhiêu tiền cha mẹ thường, tiền mừng tuổi tết, tiền nhijn ẩn quâ, tiền bô ống cũng không tài nào đủ để trả tiền thuê già câu đối. Đến nỗi tôi phải nghĩ ra

ĐONG SON

một kế: lấy trộm quyền sô mua hàng của cha, tôi đưa cho anh Trọng để tùy anh muốn ra hiệu khách ở phố Huyện mua thức gì thi mua. Mỗi lần ăn cắp sô hàng cũng穿戴 trác công nợ được dăm ký, rồi đâu lại hoàn đây, tung thế dẫu khóc lóc lạy lục cũng là vô ích.

Một hôm anh Trọng bảo tôi lấy sô để anh mua vải may cái quần. Nhưng sô cha tôi cắt từ khóa cẩn thận, tôi không sao lấy trộm. Tôi chia khóa để mở. Tôi lo anh sẽ trách giận, nhưng không, anh vẫn thương tôi, như không, mà trái bần với tôi, song, anh lại mách giúp không tôi làm câu đối thơ. Tôi không nhớ câu thầy ra thế nào, chư câu của anh Trọng đối lại thì bầy roi đòn quằn đít, khiến tôi không bao giờ quên được:

Bài sư nan thâm vố vi đắc

(Nghĩa là: lạy thầy khó lầm không làm được).

Kè ra bầy chữ ấy cũng đáng bầy roi thật, vì mỗi chữ thầy sô một gãy. Có một điều tôi lấy làm lạ: tôi học đã được nhiều chữ mà sao lại không hiểu được nghĩa câu ấy, đến nỗi cứ thế chép vào vở thôi. Đã biết tôi chỉ học như con vẹt.

Hồi đó, trong trường thầy tôi, nỗi tiếng giỏi câu đối, có anh Nghĩa là con thứ hai thầy. Thầy vẫn khen anh có tài xuất khau thành chương. Một bữa muốn khoe cái tài nhà ngọc phun châu ấy, thầy giật anh và tôi vào hậu quan huấn ở trong huyện.

Quan nghe thầy tán dương cậu con thi cưỡi hổ mà nói rằng:

— Ta ra cho ông thành câu này, bể đối được ta thường cái bánh:

Quốc-trung hẫu-linh

Không biết anh Nghĩa xấu hổ, hay sợ hãi mà cái tài xuất khau thành chương tron biến đâu mất. Thầy đỡ chúng tôi cũng hơi nóng, tênh xác:

— Quốc-trung con thường đối với chữ gì?

Anh Nghĩa chẳng ngửa ngửa, đối liều:

— Thiên-hạ.

Thầy lại nhắc:

— Thê Hầu?

— Võ.

Rồi anh Nghĩa mạnh bạo nói:

— Bầm, con xin đối: thiên hạ vó nhân

Quan huấn lại cười, cười rũ rượi:

— Hay! nhưng tháng này về sau tất

lành tướng giặc.

Nếu quan huấn ngày nay còn sống thì tất ngài phải chịu nhận rằng lời nghe đoán sai, vì anh Nghĩa tôi chẳng trở nên dở dề Hoàng-São mà chỉ là một anh buôn tơ, thường thường vẫn vác tay nải hàng lên tinh bắn cho các hiệu khách.

Quan huấn lại quay về phía tôi:

— Còn cậu này! con ông hàn dãy, phái không?

Thầy đỡ tôi vội thưa:

— Bầm vàng, nó còn giặt lấm.

Quan huấn là người có mẹ cha tôi, nên đối với tôi cũng hơi có cảm tình. Ngài liền nói gạt đi rằng:

— Đã biết hàn dãy. Ta hãy thử em xem nèo. Ta ra cho em câu đối nôm này nhé: Ngựa chạy dưới đất, Em đối với gì?

Tôi loay hoay ngẫm nghĩ. Quan huấn nhắc:

— Ngựa em đối với gì?

— Bầm quan lúa: rồng. (Chắc tôi nghĩ tới con long-mã vê ở đền Bạch-linh)

— Thê chạy?

— nǎm: bay.

— Con hàn chử dưới đất?

— Bầm: trên giời.

Quan huấn dép tay xuống ghế ngay khen: ngựa chạy dưới đất mà em đối với rồng bay trên giời thì bay thực. Có khi phách anh hùng lâm.

Tôi nghe, sung sướng chạy múa míc mắt. Từ đây, tôi cũng đỡ bị anh em chế là giặc.

(Lon nho)

NH-LINH

CÓ CHI HƠN ???

Hiện nay dầu KHUYNH-DIỆP là thứ dầu danh tiếng nhất, được các quan thầy thuốc dề công-nhận là hay lắm và được quốc dân tin dùng hơn hết

Dầu Khuynh-diệp đã giút không biết, bao nhiêu là giải-thưởng trong các cuộc Đấu xảo Kỹ-aghệ Khoa-họ ở xí-ta và tại Pháp. Kè cả Kim-khánh, Long-Tinh, day, Bằng-Cáp, dầu Khuynh-diệp đã được tất cả 13 cái, toàn là thứ đặc-biệt.

Bàu dìa Khuynh-diệp rất nhiều lời. Các hiệu dâu bưởi Khuynh-diệp đều chịu là món hàng chạy nhất. Chó lầm với các thứ dầu tên khác

Mua bưởi, làm Dailý, gửi thơ cho Khuynh-diệp chủ nhân

M. VIÉN - ĐỆ

Bến Ngự HUE

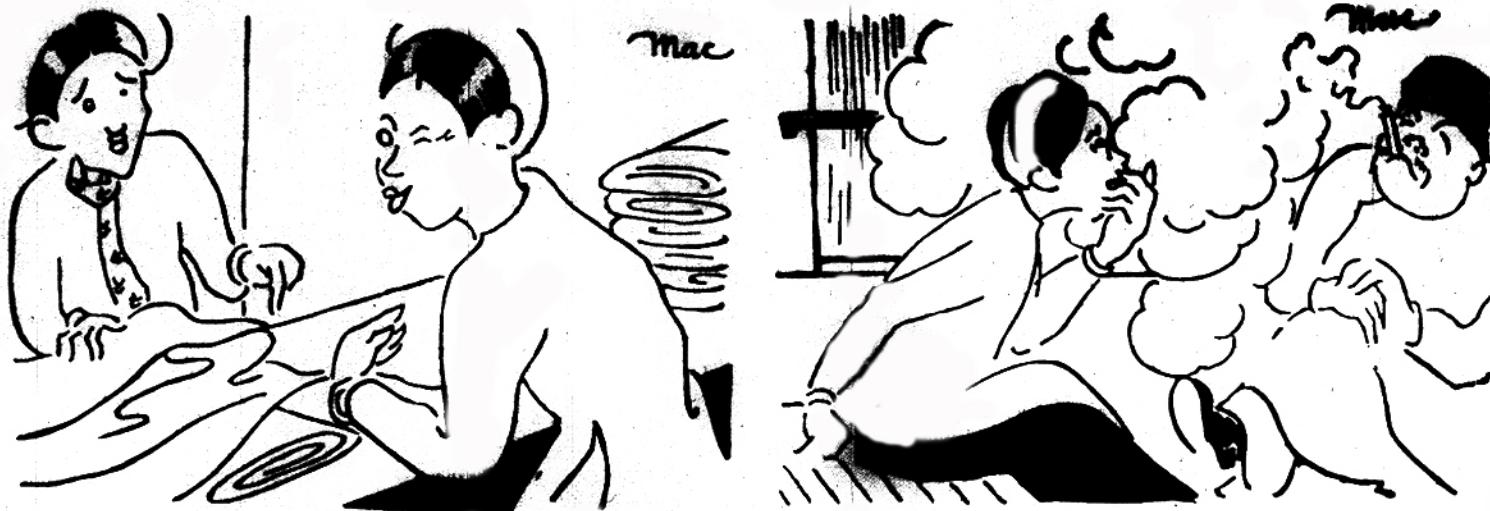
Tại hiệu Vién-Đệ có nhiều mèo ham-chết toàn là thứ bia hết sứ chạy.

NATUR

No 3x Rue des Stones
TEL. N° 893

CO NHÂN

Về các kiều mèo, kiều nhả. Tinh về đất cát, và cầu cống, và truyền thản xoa, mực và thuỷ. Lám buồng hoa bằng sora, cùa và vôi. Sora chà nhả và quết với. Về quét cát và mèo giòi hàng vua, vua.

Nghị định !
— Có bảo thủ này toàn to, mà sao đây lại thấp dè với chúc bầu?
— Áy... Áy... để đánh lửa cho mồi nó khỏi cắn.

Bài học nhả
— Bàn ngồi, ngồi làm ơn cho phép tôi ho một cái.

..TÙ NHÓ ĐÈN NHỚN..

Đại hội-nghị kinh-tế giải tán
Đại hội-nghị kinh-tế đã tan, các ông nghị cũng lục tục kéo nhau về quê nhà. May ông nghị Lào, trở về Lào, mấy ông nghị Cao-mèn trở về Cao-mèn, mấy ông nghị Nam-kỳ trở lại Nam-kỳ.

Ô.Bàu Quang-Chiêm

Có một điều lạ, là ông Chiêm, ông Trịnh, lúc ra đã không ai đón, lúc về cũng không ai tiễn đưa, chỉ được dự có một bữa tiệc của Chính-phủ thôi.

Thôi, hai ông à, các ông về Nam-kỳ, thiện hạ họ yêu, nhất là ông Lê-quang Trịnh, dân An-nam yêu, dân Tây cũng yêu, ông về chắc là họ mời ông đi dự tiệc như sòng bạc chào khách, tha hồ mà thỏa thuê, miễn nguyên.

Tập trận hòa bình

Sang năm mới 1933—năm mà các nhà chính-trị giỏi gọi là năm hòa bình—bộ hải quân nước Mỹ sẽ có một cuộc tập trận rất lớn trên biển Thái-binh-Dương với tập trận để giữ hòa-bình thế giới về mai sau.

Bài quan Mỹ sẽ già Mỹ Nhật-hàn-hàn định quân, rồi dù bị náo vây các tên bù nhìn họ Đông-kinh.

Mười ngày Nhật cũng tập trận ở Mân-

chau, rồi chiếm Mân-chau, chưa biết đến hay thật. Sang năm Mỹ cũng tập trận ở Thái-binh-Dương, già chiếm nước Nhật rồi ai biết thật hay chưa?

Thịnh cầu

Các ông nghị-viên ta, có một cái biệt tài, mà không mấy ai biết đến là cái tài thao túng thịnh cầu. Ký Đại hội-nghị kinh-tế vừa rồi có 49 lá đơn thịnh cầu, ký viện dân biểu họp cũng đến 50 đơn thịnh cầu, mà kể từ xưa đến nay thì đã có đến hơn nghìn lái cả.

Vậy ra làm Nghị-viên, cốt nhất phải biết thịnh cầu.

Thiết tưởng nghị-viên nên in tất cả những đơn ấy, đóng thành sách, xuát bản để làm khuôn mẫu, tướng rất tiện việc cho các ông nghị về mai sau, để các ông ấy có thời giờ nghĩ về việc khác.

Trường Thương mại

Được tin, trường Thương-mại bị bãi rồi lại có tin trường Thương-mại không

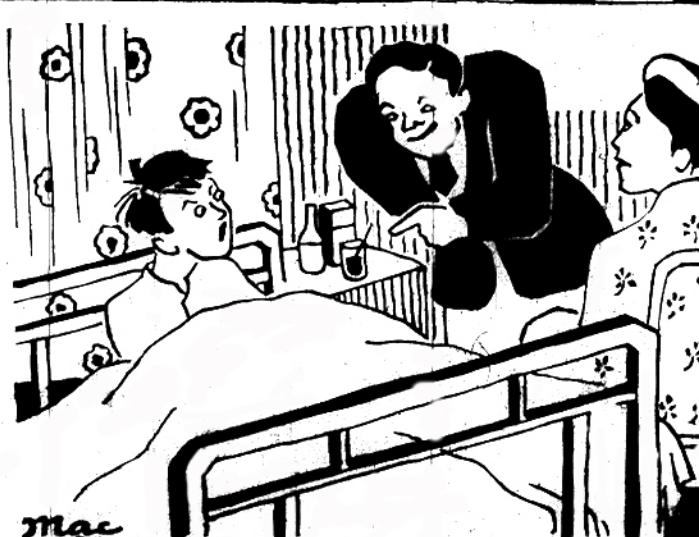
bị bãi, rồi lại bị bãi, rồi lại không bị bãi — đến bây giờ cũng không ai biết trường đó bị bãi hay là vẫn còn.

Cái phiền nhất cho các ông sinh viên trường ấy, hiện giờ không biết mình còn là sinh viên trường Cao-dâng hay không phải là sinh viên trường Cao-dâng, mà cũng phiền cả cho các cô kén chồng, không biết nên lấy, hay là không nên lấy.

Lấy vợ, lấy chồng

Ngày xưa lấy vợ cho con, không phải là cưới vợ cho con, chính là mua lấy một tay đầu bếp giỏi hay một con trâu khỏe, gả chồng cho con cốt để đỡ được một bát ăn, lại thêm tiền tậu được mấy sào ruộng.

Đến bây giờ, người mình đã khôn hơn — theo các cụ nho lại là già hơn — nhưng ý tưởng mua bán ấy, chí còn lảng vắng ở những chốn thôn quê, cũ lỗ. Nhưng đối với việc cưới xin, phần đông người mình vẫn còn nhiều ý tưởng l้า.

— Thế nèo, em bé có bói không... có muốn ăn gì không?
— Bán cỏ.
— Em bé có thích ăn cá không?
— Bán thích lắm.
— Thế thi được, bắt đầu từ ngày mai bắt cho cháu ăn mỗi buổi sáng 2 bữa... đến ná!

Nhà gái, nhà trai dã nghèo se nghèo sác, mà vẫn nào sέu, nào hối, cố bần linh dinh, rồi họ xe đến tám trăm thước người quen đến, không biết mặt múa cũng cố mời cho được, chỉ còn tayt khách qua đường nữa là không mời. Nhưng có lẽ, nếu khách qua đường là khách sang họ cũng vồn vã ăn cần lâm.

Nhà gái vẫn biết không phải là bón con, nhưng vẫn thách cho kỳ được, thách trăm, thách nghìn để lấy sang. Nhà trai cũng oai lâm, nào ô-lô hòm, nào sám banh thương hàng... cũng để lấy sang.. rất cục lặt tro ra hai vợ chồng son, chán nam chán chiên, và đâu này khâu đầu khác, ngã đến ngày ay với nhau như nghỉ đèn cái tội.

TÚ LY

bản ngung..

Tại Viễn-Đông, nước Nhật được tiếng là chuồng Mỹ thuật, nước Tàu được tiếng đã đào tạo ra một nền luân lý chắc chắn. Nước Nam ta cũng không kém gi, sản xuất ra được những tục lệ, kiêng cấm như Vạn lý trường thành.

Người mình từ lúc lợt lông ra, đã bán khoán làm con thằn, con tháp, đã mắc vào trong lục lẽ, rồi cứ theo cái khuôn sáo cũ mà đi, không có gì là sở kiến riêng nữa.. như thế cho Ông túc nhâm mứt đi, tục lè vẫn còn làm quẩn chung quanh năm mươi lăm khô rồi. Một người con gái, theo tục lè, phải rắng đèn, tóc giả, quần thâm áo thâm, ăn vận khác đi một chút.., đã không phải là người con gái nữa. Làm dân đến lúc ra lăng, mua nhanh, mua xì, mới ra dân, dân bán vợ cho con đi để khao cũng phải mất dạ hổ lồng.

Bên Thái-lát, họ hơn người là vì họ bết xét đoán theo lè phái, biết tâm đến nguyên ủy, căn cát của mọi việc.

Ta, ta cũng biết lè, nhưng ta không mến những tục lè của nó quen ta, mà là quyền của ta, ta muốn hả mới là quyền của ta.

TÚ LY

• TÙ CAO ĐẾN THẤP. •

Phong rao mới

Thay kỳ lương mấy chục đồng,
Đua ăn đua mặc vào giòng tan chờ.
Áo quần dâng mồi lán thui.
Mù năm sáu chiếc, giòng mười mảng đổi.
Tháng lương vừa lịnh mới rồi,
Trang công trấn nồng long đài nhà lusung,
Nhó nhăn chạy ngửa chạy ngang.
Vay mươi đồng bạc đè mang về nhà.
Kéo về có kỵ rầy là:
Không liên đồng giao át là nhán răng.

Có kia vừa xấu vừa già,
Còn hay làm đóm, thật là thêm giờ.

Mặt ktori cao nhẵn tro tro.
Lông mày đánh tilt, lòi mờ soi giày.
Kem bôi da mặt nhisa nhảy.
Phản trảt thực giòng như thè quét voi.

Vàng deo, luo dáp, có ơi.
Càng trang diêm lâm, càng lối xấu ra,

TÙ MỚ

Chuyện thật

Hai bà đi đến gần nhà bài Khai tri
tiến đức. Một bà lấy tay chỉ, bảo bà kia:

Nhà này là nhà cho thuê cưới, sang
lâm, bàn ghế bát đĩa, dù cả người hầu,
người hạ, tuomit lát lâm.

Tôi muốn tiền lén nói rõ để khai tri
cho bà ta biết. Nhưng nghĩ lại thôi. Có
lẽ bà ta vì một sự lầm ấy mà đã khai
tri cho tôi biết, biết rằng phải thế mới
là đúng.

Nói chuyện đi tây

Ngày xưa, ông Phạm-Quỳnh đi tây về
ông kề chuyện đi tây: nào diễn thuyết
ở hội Khai-tri, hội Tri-tri, nào viết báo
Nam-phong. Ông kề, kề mãi rồi ông ấy
lên lâm Thượng thư. Ngày nay, ông
Trần-bá-Vinh cũng đi tây, ông cũng diễn
thuyết ở Huế, cũng dăng trong báo
Thực-Nghiệp để kề chuyện đi tây, thế
mà đến bây giờ... ông vẫn là ông Trần-
bá-Vinh, vậy ôi!

Họ nhũn

Báo Thực-Nghiệp là một tờ báo nhũn
nhận, nhũn nhận quá, chỉ muốn như
cày lan mọc trong hang tối, chứ không
muốn ai biết đến mình.

Ta phải khen tòa soạn báo ấy đã đạt
tới mục đích, nghĩa là đã làm cho không
ai biết đến tờ Thực-Nghiệp.

Au cũng là một cái may cho báo ấy
và cho người đọc báo.

Nhưng ông Mai-du-Lân hẳn giận
Phong-Hoa lâm thi phái, vì P.H. có
trich mấy hạt đậu nhọn & Thực-Nghiệp
nên mới có người biết là báo ấy vẫn còn.

Hai món văn bí

Trứng vịt khó tiêu, không biết còn
cái gì khó tiêu hơn nữa không? Hỏi thế
tất ai cũng buồn sắc mặt mà đáp lại
rằng: có văn của cụ Hoàng-tăng-Bí.

Nhưng văn cụ bằng tuy có bí, nhưng
chưa đến nỗi bí như văn ông cử Dương
bá-Trac, tự là Tuyết-Huy. Văn cụ
Hoàng bí vì thế văn cụ giải lượt thớt
như cái ống thụng nhưng cụ còn có tư
tưởng. Đến như ông Dương-bá-Trac, văn
ông giống như cái thùng sắt tẩy, ngoài
bóng trong rỗng không có gì, không có
tư tưởng gì. Vì thế văn ông lại bí hơn
một bít mà bí lại « bí rỗng ».

Ngày xưa, Chu Du ba lần học múa,
đang cõi lên giời mà thanh răng:

« Giời đã sinh Du sao còn sinh
Lương? »

Đọc giả bảo chí nước Nam, mấy lần
ngã gập, cũng nên ngãp mà thanh răng:
« Giời đã sinh ra cự hùng Hoàng, sao
còn sinh ra ông cử Dương? »

Ông cử Trạc chấn chỉnh lại quốc văn

Trong số báo Văn-Học vừa rồi, ông cử
Trạc từ hồi rằng quốc văn ta đã thành
lập chua, rồi ông rầu rầu nét mặt tự
giả nhời rằng: « chua ».

Ông lại tự hỏi rằng có nên chấn chỉnh
lại quốc văn không, rồi ông kêu chán
múa tay mà tv giả nhời rằng: « nên lâm ».

Rút cục lại ông bắt chước ông Phạm
quanh ngày xưa, bảo nên học chữ Hán.
Tưởng ông phát minh ra điều gì lạ, như
học tiếng Quảng-đông hay tiếng Áng-
lê chẳng hạn!

Ông giày cho độc giả biết rằng ngày
xưa ta học chữ Hán vì chữ Hán, bây
giờ ta học chữ Hán, vì quốc văn.
Ngày xưa, ông Phạm Quỳnh trong
báo Nam-phong thường nói rằng:
« Ngày xưa ta học chữ nhỏ vì chữ
nhỏ, bây giờ ta học chữ nhỏ vì quốc
văn ». Những người không biết lại cứ
bảo ông cử Trạc bắt chước ông Phạm
Quỳnh. Thật oan cho ông cử quá. Ông
Phạm Quỳnh bắt chước ông cử đâu!
Hoặc giả chữ nhỏ không phải là chữ
Hán-chẳng?

Giải quán quân

Bà Tường-Phố xưa lâm bài « giọt lệ
thu » dăng trong Nam-phong, ai cũng
khen là lâm lý, ai oán, sầu thảm, thảm
thiết, ảo nảo và buồn rầu...

Tính ra bài văn đó có 61 chữ, vừa
Than ôi, ôi, và lè, chia ra như sau này:
29 chữ than ôi,
18 chữ ôi.
14 chữ lè.

Một bài độ bốn trang, mà có những
bi chứng ấy chữ, thì than ôi! làm gì mà
chẳng đáng bị thương.

Ông Tân Đà trước giữ giải quán quân
về mộng với mị, đến bây giờ, ông

Lặng giữ giải quán quân về khóc: khóc
mưa, khóc nắng, khóc dù thứ, thứ gì
cũng khóc mà khóc quanh năm.

Bấy lâu nay, ông không khóc trên
báo nữa, thì ông lại giữ giải khóc ở
nhà.

○

Giữ quán quân về « chết » di « sống »
lại thi là báo Annam của ông Hiếu:

8 lần chết di,

8 lần ra đời.

Bao giờ Tân Đà làm cho số chết
và số sống bằng nhau thì độc giả mới
được ông lâm lâm.

○

Báo Thực-Nghiệp giữ giải là một cái
tổng: phản viên trong tòa soạn báo
ấy là: ông bầu, ông bà v.v., ông châm.

Thế mà cùng với « mũi ghim nhọn,
mũi dao, ngòi bút sắt » lung tung
sống với nhau được thì cũng là thật.

Giữ quán quân về ít người đọc nhất
thì là báo Nam-phong. Mà nhiều tranh
vẽ và nhiều hạt đậu đạn nhất thì là báo
Phong-hoa.

○

Khó chịu tối lâm

Kỳ tú kết giải quán quân quán vợt
Bắc-kỳ vừa rồi, cặp Bình-Bút gặp Saumont-Samarq, ông Nguyễn-duy - Ninh
lâm giám cuộc.

Không biết ông ăn nói thế nào, mà
đến nỗi để Saumont phải gắt lên: ông
nói làm tối khó chịu!

Ông Ninh dâm chán, rồi ông rời, rồi
đóng xuống ghế, không làm giám cuộc
nữa.

Ú, thử không làm giám cuộc nữa, xem
họ làm gì nào?

« Họ » không làm gì cả, họ chỉ gọi
một người tay lên thay, thế mà thôi.

Mà cứ như thế, rồi có lẽ họ quát
cả người xem: đến đây bạn cả người ta!

Rồi người xem cũng di ra.

Được thế, họ lại quát cả Bình-Bút:
« đi ra đít các anh làm nhục cả người ta! »

Bình-Bút lại cắp vợt di ra.

Trên sân chỉ còn hai người, quay

ra đánh đòn. Được một lúc, họ quát cả
Samarq: « còn anh, anh cũng bén lâm! »

Samarq lại nủi thời cắp vợt di ra.

Thành thô chỉ còn Saumont trên sân
quần, rồi mình lại quát mình: « anh ra
đi anh khó chịu lắm! »

Thế rồi Saumont sách vợt di ra nốt.
T. Nal

Ông Hàn Thu Nguyễn-tiền-Lăng với tờ quốc

Trong báo Annam mới, ông Hàn Thu
ní non, than thở với non sông là quốc
rằng dân Việt không còn ai diễn thiêu
nữa. Rồi ông buồn, buồn rầu buồn rít,
buồn vì có người không đồng ý với ông,
dám nói rằng thiêu niêu Annam ta vẫn
có, buồn vì xã hội ta đối với thiêu niêu.
— ông Hàn Thu đây! — ra chiều lảnh
dam, không biết cùng ông khóc hoa
xoan rụng, nước Hy Lạp tan.

Ông buồn rồ, ông dâm ghen, ghen
với những người hơn ông, như ông
Nguyễn-mạnh-Tường chẳng hạn, không
còn dày nữa, ông vẫn ghen...

Sau rốt, ông lại gọi bốn tờ quốc ra để
chứng cho lâm lòng ngay thẳng của ông:
« ôi tờ quốc! ôi tờ quốc! » Tiếng ông kêu
thết tha lâm thay.

Chúng ta cũng nên ôm nhau mà khóc
rằng: ôi Hàn Thu! ôi Hàn Thu!
Người mới thực là quốc hồn quốc túy
của ta! Người mới thực là dị nhân của
tờ quốc ta!

TÚ LY

Kính cáo độc giả

Xin lỗi rõ để các bạn đọc báo muôn cát
đủ số để đóng thành tập biết rằng những
số cũ đã hết cả rồi. Các bạn muôn có đủ
bộ thi hài phải mua ngay và giữ lại, không
nên cho mượn sợ mất mát đi. Vì số báo
nào cũng in đều đùa hể đèn đầy nên bản
bi không thể nào chiếu ý các bạn được

PHONG-HÓA

HIEU ICH-CAT

47 HÀNG GAI HANOI
LÀM ĐỦ CÁC THỨ
DẦU VÀ CЛИЧЕ
GỒ ĐỒNG, SẮT, NGÀ
CAO-XU VÀ BIỀN ĐÔM

— Bạn hàng phải chiều khách chứ?
— Chẳng chiều khách mà ông « tấm » của tôi, bao nhiêu lần rồi!

CHỈ CÓ HIỆU ĐỨC THÀNH

là bán đủ các thứ đèn
N° 3 Rue des Médecins Hanoi

VUI CƯỜI.

CUỘC THI TRUYỆN « VUI CƯỜI »

Bắt đầu từ số 28 bản báo mở một cuộc thi cười. Trong mỗi số, sẽ đăng lên bộ bốn, năm bài mà bản báo xét ra là hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo, giải nhì nửa năm báo; đề thưởng hai bài hay nhất trong bốn kỳ báo ấy.

Mỗi bài không được quá ba mươi giòng.

Xin để cẩn thận rõ ràng, đề tiện việc gửi báo bieu.

CUỘC THI TRANH KHÔI HÀI

Mỗi số báo sẽ có đăng vài bức tranh hay nhất.

Hết bốn kỳ sẽ có hai giải thưởng: Giải nhất một năm báo.

Giải nhì nửa năm báo.

Tranh vẽ chiêu giải 18 phân, chiểu cao 10 phân, có lời chia thích hay không cũng được, miễn là buồn cười.

Mấy lời phản Trần

Có nhiều người hoặc bắt trước truyện cũ hoặc dựa theo truyện cũ hay chuyện nước ngoài mà làm bài «vui cười». Từ một vài truyện đã phổ thông ai cũng còn thi không tài nào mà kiềm xoát cho khéo được. Vì lẽ ấy nên những bài nào hợp phong tục Annam mà có vẻ tàn kỳ, đặc biệt, thi báu báo cũng cho là trùng cách.

Phong-Hoa

Cửa M. R Yên-bay

Tính thật thà

Chú nay đến cửa vua gấp tháng con chủ nha, hỏi nò :

— Thầy có nhà không?

— Thầy con di vắng.

— Bao giờ thầy về?

— Khi con vào hỏi lại thầy con xem.

Cửa L. V. L (Gia-Lâm)

Nhời giáo huấn

Me — Tao cầm máy từ giờ không được chơi với thằng Phèu bên cạnh. Nó là con nhà mồi dại.

Con — Thế nó có thể chơi với con được không, con là con nhà có người dạy, hờ mẹ.

Cửa L. V. L Gia-Lâm

Trước một cửa hàng cơm

Một người khách ở trong hiệu đi ra một người sắp vào, thấy người ống liền hỏi:

— Thưa ông ở đây giá tiền ăn có đắt không?

— Rẻ lắm, tôi ăn có một hào mà họ đem lên cả một con gà.

— Thế nhưng cách bày biện có lịch sự không?

— Lịch sự lắm, con gà họ đem lên cho tôi họ đè vào trong một chiếc vỏ trứng.

Cửa cõ H. H. B. Kampot

Cbi nhà

Một người về thăm bạn ở tỉnh Mô đến đầu lăng người ống không biết nhà ở đâu. Nhán thay đứa trẻ chăn trâu bèn nói thầm: «này em, em có biết nhà ông Ba ở đâu không?»

Đứa bé đáp: «tôi biết, nhà ông ấy ở gần nhà ông Lý».

— Thế nhà ông Lý ở đâu?

— Nhà ông Lý ở gần nhà ông Ba.

Cửa X H Hanoi

Hiếu lâm

Một công-tử Bắc-liêu đi giạo cảnh chùa Hương, khi đến bến Đục, không biết thuyền đi chùa Hương lối nào. Bỗng thấy một tiểu thư người Bắc. Công-tử liền cất mũ trào và hỏi một cách rất lễ phép:

Cửa hàng bán
Nước mắm

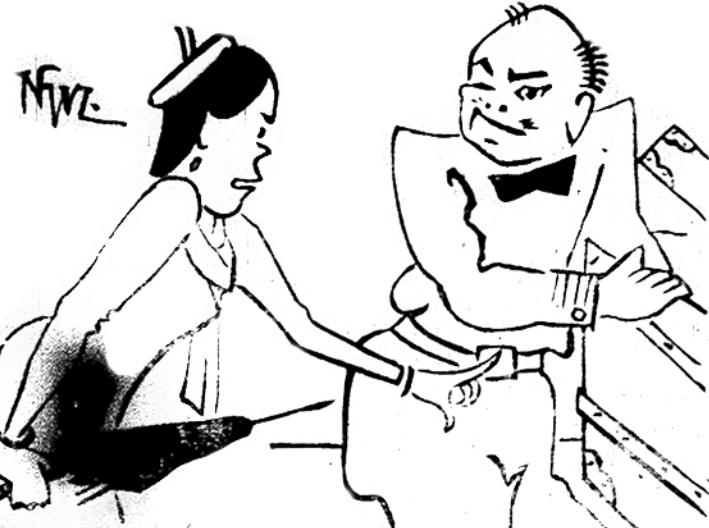
23 phố Bờ Sông hàn
Núi (quốc lộ 10) Hanoi

Hanoi

2 Phố Bến-tầu thuyền
Rút Mát-hát-Poch,

Haiphong

Cửa hàng và xưởng mắm do M. Đoàn Đức-Ban quản trị lấy

— Hừ ! giỏi thật ! sành ra là cáy hôm, scay ! ..

— Ai thèm soái.. nghe tiếng «một kèu» ngửi ổi ta với nô giật nô di, không thi nêduc-hết ! !

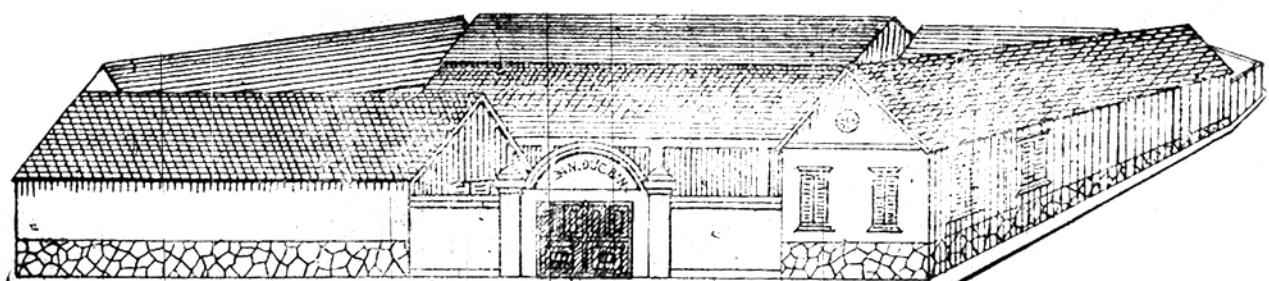
— Thưa quý-nương, chẳng hay ghe(1)
vô chùa Hang (2) lối nào đó ?

Tiêu thư đỏ mặt tía tai.

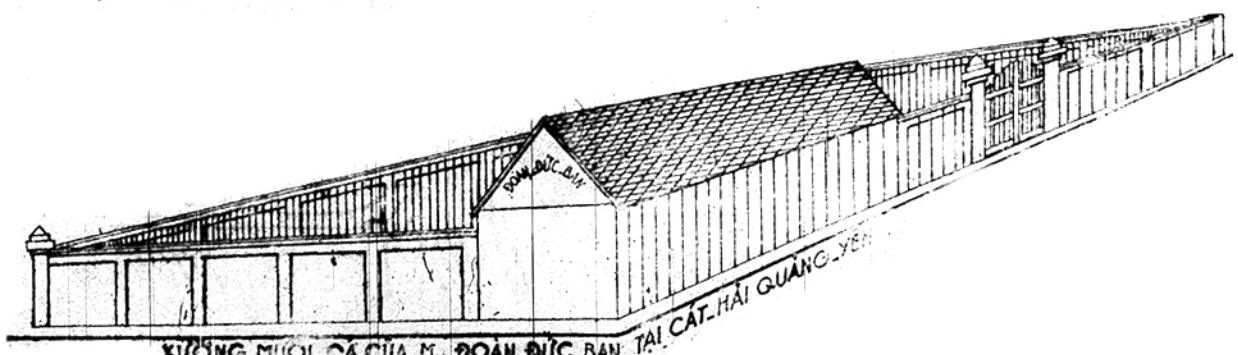
thực nô, quần từ hồn súc sao Ma bao la dứa
còn gọi là mèo quen nô múa, chết thi
tim nô

Danh sách những người dự thi

Cô H-H-B Kampot : 2 bài O-O. L-V-L
Gia-gia - Gia-lâm : 5 bài N-M-D Sinh-
tử Hanoi : 4 tranh, H-M-K Henri Rivière
Nam-dinh : 3 bài, N-H-D Compl. Tha-
binh ; 3 bài, P-V-K dit N-M Bavi Sontay
7 tranh 3 bài. Fantesil Hongay : 7 bài,
D-T-CR Hué Hanoi : 1 tranh, 1-M-C Dou-
mer Haiphong : 1 tranh N-L-H BIC Hanoi
1 bài. D-V-S Bambo Hanoi : 1 tranh,
N-X-H Car. Hanoi : 3 bài N-X-T Than-
phong : 1 bài Hao-nhiên Hanoi : 5 bài
N-A-H Tripp Hanoi : 1 tranh M-V-T cite
V-T Hanoi : 5 tranh. Đinh-khoa : 2 tranh
Cô B-H Phù-lý : 2 bài. Ô.N-U-Q Haiphong
4 tranh. V-B-TR Hué Hanoi : 1 tranh L-S
N Yên-bay : 9 bài. 8 tranh : N-L-D
Hanoi ; 2 tranh; N-X-D, Kiên-an ; 5 bài
V-V-T Route K-T Hadong: một bài P-Q
Roussel Hanoi ; 2 bài. D-b-T Garnier Ha-
noi : 6 bài.

XƯỞNG LỌC NƯỚC MẮM TRẮNG CỦA M. DOÀN ĐỨC BAN TẠI CAT-HAI QUẢNG-YÊN

XƯỞNG MUOI CÁ CỦA M. DOÀN ĐỨC BAN TẠI CAT-HAI QUẢNG-YÊN

CÓ ÁO TÌM

Mùa xuân... chúng tôi một bọn
năm người đi xem hội Lim, tiện đường
thuê xe đi thẳng vào chùa Phật tích,
rồi qua đò sang bên kia sông Thiên-đức
Giang, xem chùa Bút-tháp.

Thật ra tôi tôi cũng chẳng va gì đi
xem cảnh chùa cõi, tuổi trẻ gặp ngày
xuân, đến ngâm mấy cái nóc chùa rêu,
mấy pho tượng mốc, thì còn hứng thú
gi. Ở lại nghe hát quan họ, nhìn mấy
cô con gái Bắc Bộ non non, thật lung
mẫu cá vàng, cảnh ấy hồn hỉnh hơn.
Nhưng trong bọn có anh Trương học
đ & trưởng Mỹ-thuật, anh ấy dù đi xem
một cách thiết tha, nên cũng nè mà đi.

Chùa ở về phía trong, có một cái tháp
đá lèn cao vút, thoát trống nhẫn biết ngay
là chùa Bút-tháp.

Chúng tôi vào chùa đi xem khắp các
nơi, sự cõi đã già, ngồi lờ đờ ở một góc
chỗ lèm mạc chung tôi muốn làm gì thì làm

Anh Trương giật chúng tôi đi xem,
rồi giảng nghĩa cho chúng tôi nghe, bảo
cái tượng này đẹp, cái bức tranh kia
khéo. Thấy anh nói vậy tôi cũng gật,
cũng khen đẹp nhưng trong bốn chúng
tôi, chắc không ai hiểu cái đẹp ở đâu.

Đến gian thờ mấy vị công chúa đời
Trịnh, anh Trương bỗng đứng dừng lại
như tìm thấy một vật gì quí. Anh lấy
tay vẩy chúng tôi lại gần, rồi chỉ vào
một pho tượng, bảo:

— Các anh trông!

Chúng tôi trông thì là một pho tượng
một người con gái đứng bầu một vị
Công chúa. Đến đây thi chúng tôi đồng
ý với anh Trương đồng thanh nói:

— Chà! đẹp quá!

Hình pho tượng đều đặn, miếng hơi
thuôn thuần, mày nếp áo rủ xuống
trông như dịp dàng, linh động; khuôn
mặt đẹp vô cùng, mắt nhìn xuống
như thấy chúng tôi đến, nên có vẻ thận
thông, e lệ. Nhưng có một điều tôi rất
lấy làm lạ, là tuy tượng gỗ mà có tinh
thần, phảng phất như là người sống vậy.

Xem một lúc lâu, rồi chúng tôi
rủ nhau xuống nhà trai, bảo chủ
tiểu pba nước uống, để mặc anh Trương
& lai, tha hồ ngâm nga. Uống tàn ấm
chè mới thấy anh Trương xuống, anh
ngồi chờ ra ở góc phán, không nói năng
gi, cơ chừng như còn ngại đến pho
tượng. Anh Loan vui tính nói dưa:

— Anh Trương, anh ấy mê cái tượng
cô con gái trên chùa rồi! Đẹp như tiên
thể, ai chẳng mê!

Anh Trương làm bẽn: Đẹp, đẹp quá!
Yên một lúc rồi như nói một mình:
— .. .nếu là người thật!

Tôi nhìn ra ngoài cửa chùa thoáng
thấy bóng mấy người con gái mặc áo
mùi, liền gọi anh Trương:

— Kia, cảnh Hanoi về xem chùa.

Anh Trương nói:

— Chắc người vùng này, vì không
thấy ô-tô ..

Thấy vậy, anh nào cũng quay mặt về
phía công: một bà cụ mặc áo sa-lanh
đi vào với hai cô con gái, một cô mặc
áo mùi tim, một cô áo mùi lam, theo
sau một con sen mang cái chắp đựng
vàng hương. Họ vào chùa như vào một
nơi quen, chắc là người gần đây vẫn
thường tới lễ luân. Họ nhìn bọn chúng
tôi mà chúng tôi cũng nhìn họ, nhất là
cô mặc áo tim, vì cô đẹp.

Anh Trương bẩm tôi, nói:

— Cõ áo tim!

— Làm sao?

— Lạ quá, anh ạ, là thực!

— Anh quen người ta sao?

— Không, không quen! nhưng là quâ

không quen mà lại như quen.

Tôi hỏi cười:

— Anh nói cái gì vậy?

— Tôi không quen, nhưng mà bình
như có trông thấy một lần rồi, không
hở ở đâu, lúc nào.

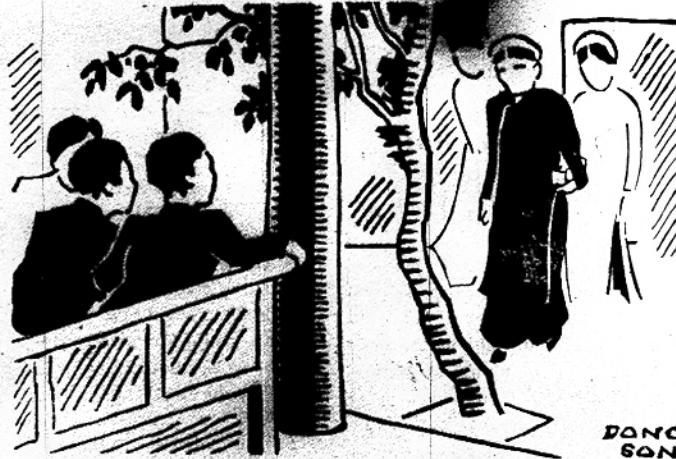
Anh ấy nhìn theo cõ áo tim một lúc
lâu, rồi như nhớ ra, vỗ mạnh vào vai
tôi, làm tôi rất mừng, gật

— Anh diễn sao, anh biết cõ ấy hay
không thì mặc anh!

Anh ấy không để ý đến câu tôi nói,
kinh ngạc bảo tôi:

— Anh này, kỳ quái.. cõ áo tim..
giống như hệt pho tượng lúc này!

Tôi mới sực nghĩ ra. Nhìn lại cõ
mặc áo tim mới biết lời anh Trương
nói là phải. Từ giáng điện cho đến vè
mặt, đều y nhau.

DONG SON

Anh Trương bỗng đứng dậy chạy vào
gian thờ Công-Chúa. Tôi và anh Loan
cũng chạy theo, càng nhìn pho tượng
càng thấy giống. Anh Trương đứng chờ
ra, dăm dăm không chớp mắt. Tôi nói:

— Pho tượng với người con gái, ai
đẹp hơn?

— Ngang nhau, vì giống hệt nhau.

Anh Loan nói:

— Người con gái hơn, thù vị hơn.

Nói xong quay mặt lại, ngượng quá,
vì bà cụ và hai cô con gái vừa bước
vào, chắc nghe rõ lời chúng tôi nói.

* Bà cụ hỏi:

Thay về Hanoi cho kịp, vì lúc đó đã
bất giờ chiều, Ra khỏi chùa, lên đê đi
dọc một quãng, sắp giestructure xuống con
đường nhỏ về chùa Dâu, thì anh Loan
bảo chúng tôi:

— Xin lỗi mắng anh, tôi giờ lại chán
Bọn chúng tôi cười khúc khích:

— Cõ áo tim.. thối hiểu rồi.. anh cứ tự
nhìn.

— Thế này, thực không phải với các
anh, nhưng dì không đang.. biết đâu
gặp một lần thứ hai nữa.

— Ai bảo sao mà anh phải phản trắc
lỗi thời thế, cứ việc...

Anh Trương nói:

— Đã giờ lại thì giờ lại cả bọn...

— Thời, anh Trương lại ghen rồi...

— Ghen.. tôi muốn giờ lại vì pho
tượng...

DONG SON

— Mấy ông ở Hanoi sang thăm chùa?

— Bầm vàng...

Rồi không biết nói gì nữa. Anh Loan
biết nhín cõ áo tim, anh Trương nhìn
pho tượng Tôi phải cố mới nhìn được
cười, rồi nói:

— Thời ta ra, đè bà cụ và hai cô vào
lề.

Vừa ra thì gặp hai ông bạn, bảo sang
chùa Dâu xem rồi tiện đường ra ga Phú-

— Anh đến xem lại pho tượng chứ
gi. độ ấy anh thích pho tượng ấy lắm
thì phải.

— Vàng, pho tượng còn đấy, nhưng..

Anh Trương ngừng một lúc rồi nói
những muôn thò lò câu chuyện riêng,
bảo tôi:

— Pho tượng ấy có ma bay không thì
không biết, nhưng là lắm.. ngày chủ
nhập sau tôi giờ lại, nhưng giấu các
anh, sợ các anh bắt, các anh cười
Lần ấy thì vì muốn vẽ pho tượng mà
giờ lại. Đến khi trông thấy pho tượng,
tôi mới biết là tôi nhầm, tôi nhầm lắm,
tôi mới biết tôi đến chùa là vì.. vì cõ
áo tim. Hết lòn nhìn đến pho tượng, là
có một cái sức mạnh vô hình bắt tôi
ngã dǎo người con gái áo tim, bắt tôi
nhó, nhớ một cách thiết tha, khao khát
muôn gấp ngay người ấy.. tôi mới biết
là tôi yêu! Gấp nhau mới có một lần,
chỉ trông thoáng qua mặt, mà mang
một tấm lòng yêu đậm đà như thế,
kè cung lại. Nhưng mà thực quá như
thế. Tôi cho là rõ nghĩa lý, vì vậy chỉ
yêu thăm, yêu một cách tuyệt vọng. Về
sau, tôi lại đến hai, ba lần, đến đê
được nhìn pho tượng, nhìn pho tượng
để nhớ cõ áo tim.. tôi như người
mê man, nhớ, thương, yêu, vơ vơ vẫn
vẫn...

— Hay tại anh thích pho tượng quá,
vớ ao cái pho tượng ấy là người thật,
nên anh mê cõ áo tim.

— Tôi không biết có phải tẽ không,
tôi chỉ biết tôi yêu, mà càng ngày lại
càng yêu.. ai h này! nhiều khi tôi có
cái ý tưởng dai dột muốn ăn trộm pho
tượng ấy về, nhưng nghĩ tượng gỗ
không tài nào thay được người thật, nên
lại thôi.

Xe đến ga Bắc-ninh, anh Trương từ
biết tôi xuống, rồi nói:

— .. Giả bảy giờ tôi được gặp con
người ấy!

Tôi ngồi trên xe, nhìn theo anh mà ái
ngại, anh Trương tôi từ lúc còn đi học
đã có tình vẫn vơ, có lẽ anh vẫn vơ
xuất đời.

Khi về Hanoi, tôi tìm đến nhà Loan,
chuyện trò một lúc, tôi nhắc đến câu
chuyện chùa Bút-tháp và cõ áo tim.

— Hết ấy, anh trở lại chùa rồi ra
làm sao?

Anh Loan cười mà không trả lời. Tôi
lại hỏi :

— Thế còn cõ áo tim, từ độ ấy đến
nay anh có gặp nữa không? Tôi nghiệp
cho anh Trương quá, mấy lần trở lại
chùa

— Anh ấy đến chùa ngâm pho tượng
chứ gì?

— Không, anh ấy đến chùa nữa vì
pho tượng, nửa v..

Nói chùa hết câu, thì có tiếng giày ở
nhà trong, một người đàn bà rất đẹp đi
ra, thấy khách lạ thì cúi chào, rồi lại
quay trở vào ngay.

Tôi mở to mắt, ngạc nhiên, buộm mồm
nói :

— Cõ áo tim!

Anh Loan mím cười, nói:

— Phải, chính cõ áo tim, giống pho
tượng chùa Bút-tháp.. nhả tôi bảy giờ.

— Sao anh không cho tôi bay, không
cho anh Trương biết kẽo..

Tôi định nói thêm « kẽo tôi nghiệp »
nhưng nghĩ lại, lại thôi. Không cho
anh Trương biết cũng phải, biết thế thà
đừng biết cho xong. Tôi lại cầu giờ
cho anh Trương không bao giờ biết rõ,
cứ đê anh ấy còn chút hy vọng & đón
hy vọng đi tìm một cái áo mộng, mà
anh không biết là áo mộng, hy vọng có
ngày — cái ngày tôi mong không bao
giờ có — tìm thấy cõ áo tim!

TIN THỂ-THAO

Trên sân quần C. s. A. Hanoi

Số phận cái cúp Peyroux

C. S. A. giờ nỗi năm nữa không?

Hai tháng trước đây, Hồi ấy, Dương và Saigon ra, Giáo đang sốt rét rùng Bình còn vờ vắn trên bờ sông Hương. Một bức thư lèm nhèm gửi đến sân quần phố Cao-dâc-Minh: C. s. F. khiếu chiến, cúp Peyroux. Thị ra C. s. F. muốn nhân cơ hội, khiêng về phố Charles Coulier cái lò, nó rặng những mảnh bùn đất chục kí-lô.

◆

Năm tây mới khai vợt

Theo đúng điều lệ của nhà treo giải thưởng, C. s. A. hẹn ngày gặp nhau. Tính từ ngày hẹn lại chầm ngày bắt đầu tranh giải vô địch đánh đơn. Rồi chủ nhật này, qua chủ nhật khác, lần lượt đến đúng 8 Janvier 1933, hai hội Xέc Pháp — Nam mới chính thức quyết ngãy cái cúp không lò, nó đã làm cho bọn Samuel, Edel, Lelan, đứng ngồi không yên từ đầu mùa quần vợt.

◆

Samuel - Dương tái đấu

Lần này, Samuel quyết chí phục thù. Chàng đã chửi sấp đầu bôp và nuối thèm đòi méo mướp. Còn Dương? Ngoài sự luyện lại ngoá tiu, Dương hứa sẽ mặc nhiều sơ mi, lúc thay đồ mất thi giờ của công chúng.

■

Bình tập cúp Peyroux

Từ ngày vắng tiếng trên báo Annam Mới, Bình bình như thừa thi giờ luyện tập. Chả thế, ngày nào cũng thấy Bình cắp vợt lên C. s. A. dượt dù lâm. Bình lại nói: chuyển trước vì tôi mà Samuel được ăn quýt của B.K.T.T. Tôi phải cố, sợ B.K.T.T. tổn nhiều quýt, thiệt hại đến bạn Huyễn.

■

Giáo tập cúp Peyroux

Đó biết ai mê « tango-ni », hay sinh cho « tango-ni » nhất?

— Ông Phan-vân-Giáo chứ còn ai? Chả thế, chủ nhật nào ông cũng phỏng « 20 » từ Thanh ra, lại & Tráng lệ khách sạn, thứ hai mới phỏng về. Năm ngoài, vì ông, C. S. A. cược cúp

Peyroux. Năm nay ông lại cố gặt cúp cho hội. Nghe đâu ông vừa sáng chế được một thứ thuốc bắc uống vào chạy xuất ngày không thấy mệt, càng tin cảng dẻo, càng cắp càng miết, se vít quá thứ nồi mạnh hơn quả trước.

Đại đánh cúp Peyroux song, Yo-Yo sẽ giới thiệu với anh em thứ thuốc này.

○

Yo-Yo đánh cuộc

Vẫn dỗ dang ấy, C. S. A. còn giữ cúp Peyroux. Edel, Lelan chưa phải là địch thủ của Giáo-Bình thì sự được thua sau đã định trước rồi. Kịch liệt họ chẳng có cuộc tái đấu. Samuel-Dương. Nếu ai hoài nghi, Yo-Yo xin đánh cuộc.

Yo-Yo

XEM QUA CÁC HỘI

II Jeunesse Tonkinoise

Sau một cuộc nam du khốc hại, chôn sáu bốn chỗ « vô địch Bắc-kỳ » dưới giòng nước sông Đồng-Nai, Jeunesse Tonkinoise lủi thủi về cảng. Rồi thi Uyên trở lại đất Thành-Long, Biêng và Ba Già lui về hội cũ, Nghiêm lại số áo Stade Hanoien, lòng người chán nản, buồn thay!

Tuy vẫn Hiếu, vẫn Trọng, vẫn Chất, vẫn Sen, nhưng thực ra Jeunesse đã tự mình làm giảm cát-lòng tinyêu của công chúng.

Thật vậy, mùa bóng tròn năm nay, ít ai để ý đến Jeunesse. Cái duyên vô địch chẳng lẽ lại phù du ngắn ngủi với đội ban của Hiếu muỗi thè u?

Muốn chuộc lòng tin của công chúng, Jeunesse cần phải chơi vài cuộc xuất sắc trong kỳ tranh giải vô địch gần tới, mà nhất là cuộc tái đấu với Eclair.

Cái nhầm in giấy quảng cáo cho đấu thủ mình, tư sung như Van lý trước gian thành, hữu nội hay nhất Đông pháp. Yo-Yo mong Jeunesse sẽ có dịp sủa mờ hàng vài trận tranh đua ráo riết, nâng cao nghệ thuật của đội ban, vừa giữ chức vô địch năm vừa qua.

Chờ với kiêu căng, tự mãn, mới mong liên hõi!

Yo-Yo

Tranh vô địch hông tròn

Hạng nhì. — Lumière Son-tay bại B.I.C. 2-0

Cuộc chơi uổ oải, rời rạc... Có người bảo lâu sau có đi xem phải đêm đồng hồ đánh thức. Vẫn biết đá chưa luyện thi không có khóa bay, nhưng đã gọi thi thao thi lúc nào cũng phải hăng hái; lúc nào cũng phải gắng sức. Muốn giỏi thi phải tập lâu, nhưng gắng sức, cố gắng thi là... mà không làm được.

Hạng nhì — Eclair moi. — Eclair hạ Stade 4-1.

Bên Stade, sau Viễn, Louis, Dip, Dân, bên Eclair, sau các tay giỏi lại thêm Bình và Ba Già mới trở về Hội.

Eclair luôn luôn công kích, từ đầu cho đến cuối. Nếu hôm ấy, Nhuận không hay, Stade còn thua nhiều nữa.

Lụu đứng hùi tập, đỡ được lầm quả bay, đội đầu mấy quả cứu nguy rất tài tình.

Ba Già bị marqué rữ quả, nhưng mỗi lần quả ban đến chân là một lần nguy cho Stade. Sau khi Eclair ăn quả thứ nhất, Ba Già được bóng lật vào lưới. Eclair 2 — Stade 0.

Rồi đến giờ làm nghỉ.

Tăng nhì, Lụu đứng trung phong Nghiêm di hữu nội, cũng nhúng không đội được thế cuộc, stade vẫn bị lấn đất. Quả bóng lật lộn trước cửa sân stade Ba Già được bóng, nghiêng mình quật vào lưới một cách bất ngờ:

Eclair 3 — 7 Stade 0

Lụu, Nghiêm hăng hái lên, cố gỡ.

Nghiêm sút vào lưới một quả cứu danh giá cho Stade:

Eclair 3. Stade 1

Nhung bên Eclair, lối chơi toàn đội rất khéo, nên Stade không thể nào lên được. Stade đã mệt, còn hèn Eclair các đấu thủ biếch chỗ đứng, nên vẫn sung sức như thường. May có Nhuận đỡ lầm quả rất hay, nên chỉ thua một bàn nữa, do Ba Già sút vào:

Eclair 4. Stade 1

Lối chơi

Bên Stade hàng-liền đạo lồng đầu chơi giở. Lụu bay, có công, lúc nào cũng hết sức. Đáng khen Nhuận hôm nay sáng suốt, lạnh lẽo. Nghiêm bay nhung tăng đầu có độc không làm gì nổi. Kẽ lừa này soáng, lại phi sức, bay chạy theo sau địch thủ khi họ đã được bóng. Chạy theo sau để gọi là có chạy chứ không cốt cướp bóng.

Bên Eclair toàn đội bay cả, — từ xưa đến nay chưa có đội ban nào đấu thủ hay đều như vậy.

May nhất là Ba Già, Qui, Tâm B, Tin, Đỗ làm bết phản sự, nghĩa là ít khi phải làm việc.

Haiphong — J.T. hạ Lạc-long 6-0.

Lạc-long giảo này đen tệ, thua seph 2-5 ở Hee, về cảng lại thua J.T. 0-6. Đã đánh hết hy vọng về chức vô địch năm nay, nhưng phải cố lên, may vớt vát lấy cái cúp thành phố vậy. Cố thi chắc có ngày thắng.

Ya-Ya

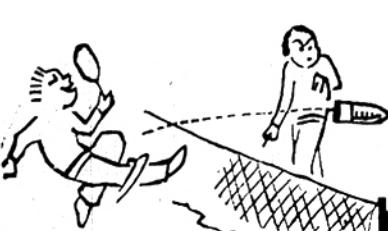
TÊN CÁC HỘI BAN	ĐÃ CHƠI	THẮNG	HỘA	THUA	GỘI ĂN	GỘI THUA	ĐIỂM
Eclair	4 cuộc	4	»	»	10	2	12
Olympique	4 cuộc	1	»	3	7	16	6
Lạc-Long	4 cuộc	1	1	2	9	13	7
Stade Hanoien	3 cuộc	»	1	2	8	12	4
Jeunesse Tonkinoise	3 cuộc	2	»	1	12	3	7

HỘA	THUA	GỘI ĂN	GỘI THUA	ĐIỂM
»	»	10	2	12
»	3	7	16	6
1	2	9	13	7
1	2	8	12	4
»	1	12	3	7

XEM SỎ TẾT

của PHONG-HÓA

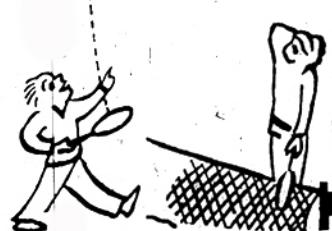
20 trang. In mực. Có bìa, giấy trắng

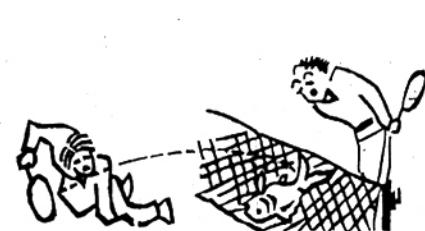
Ông ấy khỏe ::tiu:: trái phá !

•sì-mát• búa bô !

lốp mặt giờ !

...nhưng kỳ thực !

HUẾ-DÂN
NHÀ TRỌNG HĂNG
X6 HĂNG DÀ GIÁP HĂNG BÔNG

CHUYÊN MỤC
TRỌNG HĂNG, CHUA HĂNG
DƯƠNG NG: VAN QUYỀN
CƠ ĐẤNG CHUNG CHỈ 8 PHAP
VỀ LÀI CÔNG VIỆC KHẮC CẬN
THẨM VẤN MAU CHONG

HUẾ-DÂN

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Hai tối hát lối tiền giúp dân dối hai tỉnh Bình-Dinh và Quảng-Trị do các viên tổng sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) tổ-chức

Tối 25 và 26 Décembre, các viên tổng sự sở Nông-giang ở Phủ-diễn (Nghệ-an) có tổ-chức một cuộc hát để lấy tiền giúp dân bị nạn trong hai tỉnh Bình-Dinh và Quảng-Trị.

Kết quả rất mĩ-mẫu.

Tiền thu được phỏng chừng 250p, & hặt Phủ-diễn mà thu đến 250p thì thật không ai ngờ.

Các vai tướng đều được công chúng hoan-nghênh, nhất là Nguyễn-gia-Đồng được khán giả khen ngợi hơn hết.

Một điều đáng lưu ý là tiêu chí tiền gi trong cuộc hát này các ông tổ-chức cũng đều chịu hết cõi, nên số tiền thu mới được nhiều như thế.

Gó-chi các ông thật đáng khen: vì thường sot đòn bao đổi rách mà không io tốn công hao của, bỗ-lợi riêng mà đến ích chung. Mong rằng sau này nhiều kẻ noi theo cái gương kia thi có lõi gì đồng bào đang bị cơn khổ trong hai tỉnh kia lại không chông có cõi ác ám mực.

Mong may!

C T

VŨ QUÁCH DAO CẦU

Thầy lang Phiệt Nam-trực bị phạt ba tháng tù về tội cho thuốc chết trẻ

NAM-DINH — Cũng như trăm nghìn thầy lang ở một mảng, thế mà lang Nguyễn bút-Phiệt ở huyện Nam-trực quanh năm dù sống về một vài mảng thuốc « lóng ».

Chẳng rõ Hoa-đà, Biền-thuộc lại không cho thầy ăn lộc xuất đời, nên thầy đã bị vào vòng pháp luật.

Nguyên cù tháng Jan 1932 thầy lang thang về làng Hải Lò, huyện Trực-ninh chữa cho người làng ấy là bác Đài bị bệnh tê-liệt, rồi thi lão là thầy chữa đến thẳng bé mới để được mấy tháng của vợ chồng bác Phạm-văn-Cảnh cũng ở làng ấy, bị bệnh trắc lò, do Ng-hữu Thủ giới thiệu. Ký thùy thầy bảo già-chủ biến, mứt « hòn » để cần thuốc, thuốc uống chẳng khỏi.

— Cần phải thuốc bôi, vì cháu bị thế là trúng « phong sang ».

Gia chủ cũng cù tin & lời thầy gọi bệnh mà chạy tiền để đưa thầy thuốc thang, miễn thẳng bé chóng khỏi là hơn,

Bất đờ thầy cho hỏi thuốc được mấy tiếng đồng hồ thi thẳng bé hết thở. Dân nghi, chủ nhà mới giữ thầy lại rồi lên huyện trình.

Tức thi lợ thuốc thầy vừa đưa bùi bị tịch-biên bầm tím để gửi đi bịa biếm xem chất thuốc ấy bôi vào máu c halgi không?

Nay sở thi nghiêm xé ra chất thuốc ấy có nhiều nhân ngón bôi vào vết mảng có thể chết ngay được người.

Thứ ba 27 Decembre Tòa đã đem xử vụ này thi thầy lang cái lợ thuốc ấy không phải của mình đã đưa cho già chủ dùng,

— Khổn sao! chả lẽ tôi lại dỗ oan cho thầy lão tội ai gánh cho tôi?

Kết cục tòa phạt lang Phiệt 3 tháng tù, Đô, lầm gươm sáng, &c thầy « lóng » bám nêu soi.

Thiếu-niên Việt-Nam làm rực rỡ tiếng bén nước Pháp

Cậu Nguyễn-Hữu-Bồn được thưởng mè-day cứu người

Chắc độc-già còn nhớ tên cậu Ng-hữu-Bồn, cựu sinh viên trường về Gia-dinh, hiện đương tổng học & trường M-ibret Paris, mới đậu họ cậu có cứu được một cô gái Pháp mới 6 tuổi té xuống hồ Annecy

Được tin rằng cậu Bồn mới được thưởng mè-day cứu người. Ấy là một điều làm cho rực rỡ tiếng bén Pháp đó.

Ngoài rã, nói về học nghiệp của cậu, thi trong kỳ thi các trường M-ibret & Pháp cậu Bồn đứng được hàng nhì hích thường ngàn quan, thi lớp dự-bị trường M-ibret Paris, cậu Bồn lại đậu được thứ sáu trong số 60 học-sinh, kỳ thi nhập trường ấy thi đậu thứ 27 trong số 107 sinh-viên, nhà M-ibret Pierrre Laurens đã lựa cậu nêu làm đệ tử trong 4 người đệ-tử.

Lại trong cuộc thi Thành-phố Paris tổ chức, thi cậu nêu đậu được thứ tư. Rồi mới đây cậu lại giyt giải nhất Lefranc tại trường M-ibret.

Được thưởng mè-day cứu người đã là rực rỡ tiếng, học nghiệp được như vậy lại càng vang mày mặt hơn nữa.

NHÀ THÍ NGHIỆM BỆNH LÂU GIANG Đã phát minh những thứ thuốc chữa về bệnh ây

Đều thuốc Lê-Huy-Phách làm thuốc đã lâu năm, đặt phòng riêng để thí nghiệm bệnh Lâu và Giang mai. Đầu năm 1931 đã phát minh những thứ thuốc này để chữa về bệnh ây. Lâu mới phải (éstat aigu) bắt cứ mủ, mẩn

buốt tức, chỉ dùng từ 4 đến 6 là khỏi hẳn, mỗi ve giá 0p40

Lâu lâu năm éstat chronique thường sinh Lào cai tiêu vàng đỏ, hay đặc cùng là vẫn vẫn lúc đi tiễn thấy nóng, từ chí mồi mệt, yếu đuối và côn sinh nhiều chứng khó chịu khác nữa. Như thế chỉ dùng 2 ve liết trùng giá mỗi ve 0p60 và 1 hộp to bồ ngô-tang-trù lâm 2p. hộp nhỏ 1po. là khói hắc. Thứ thuốc này si dùng không khỏi sẽ già lại tiền. Các bệnh giang mai thi bắt cứ nặng đến đâu, nồng thuốc của bún hiệu cũng chẳng khỏi bora là bệnh lâu, ai ai đều biết. Muỗi hối đều gi định theo timbre op 05 già lời ngay

Ở xã mua thuốc gởi thư về sẽ cách lịnh hóa giao ngã (C. P.) thư và mandat xin đỡ:

(M. Lê-Huy-Phách 12 Route Sinh-tử Hanoi (Tonkin

Một nhà y sĩ Hoa-kỳ mới sinh ra thứ máy cát tử hoàn sinh

TIN TRUNG HOA

**Chức Hành-chính viện trưởng hiệm
về tay ai**

Nam kinh — Từ sau khi Uông-tinh Võ-kh
chức Hành-chính viện trưởng, chức đó vẫn
bỗ-chỗng, trước đã có tin Tổng-thị Võ
tạm quyền, đợi kỳ Tam-toàn hội nghị vẫn
rồi sẽ bàn người thực thụ Nhung trong
kỳ hội nghị này, không hiểu tại sao không
thấy ai để cùi đến vấn đề ấy.

Tôn Khoa, người từ trước đến giờ n
cũng thường sẽ lên thay Uông, nhưng trước
hội nghị, Tôn tuy vẫn bổ không nhận chức

Vậy thế ra viện Hành-chính là một viện
quan-hệ của chính phủ Trung-hoa n
chức viện trưởng vẫn khuyết, không hiểu
những mệnh lệnh mới sẽ do ai đứng lên
ban bố?

**Tiểu hay lui, Trương-học-Lương
sẽ dì vào đường nào?**

Kỳ tam-toàn hội nghị vừa rồi, Trương
học-Lương cũng có dì-dụ. Với cái th
độ « bất đắc kháng » của Trương và cuộc
Trung-Nhật chiến tranh, bị hội nghị cung
kịch dữ dội lắm.

Người ta bảo Trương bây giờ chí
cô hai đường nêu dì: một là xuất quân
tiến-trù cộng sản để chuộc lai tội trước
hai là từ chối ta già để thường lai cái
ghé chủ-tịch Bắc-binh cho người khác.

Vậy tiểu hay lui? Từ chối, hay di tiểu
công? Địa vị của Trương bấp bênh lắm,
nếu Trương không nhận định phương châm
hành động của mình, cứ giữ thái độ mập
mờ như trước.

« Những câu thơ bù-nhiều vì lính
« hoạt của tác-giả (Vân-Hạc)

Mành Hôn Tho

« nó như một cơn gió trê-trung
« thổi vào cõi lòng ta vậy »

(Ngô-Báo số 1240 ngày 2-10-31)

CINÉMA PALACE

Programme

du Mercredi 4 au Mardi 10 Janvier 1933
Pathé Journal Sonore et Parlant

Actualités arrivées par avion

Gaumont Franco Film Aubert

présente

Un grand film sportif parlant français

Les Chevaliers de la

montagne

Réalisé par Mario BONNARD

interprété par

une pléiade des meilleurs artistes de l'écran

Louis TRENNER — Marie GLORY

Jim GÉRALD — Pierre MAGNIER

Symphonie alpestre d'une splendeur

incroyable

4-5 Février 1933

ta i KHAI - TRÍ TIẾN - DÚC

Thi « Nữ-Công » giúp viện « Bảo-Anh và Hội-Quảng-Thiện »

(Xin hồi thè lệ tại trường Việt-nữ — 26 D phò nở sông)